

REVISTA VĂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-
RALE A VĂNĂTORILOR DIN ROMANIA

Recunoscută persoană morală prin legea din 1 Maiu 1923

SEDIUL „UNIUNEI”

PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 / BUCUREȘTI

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923
SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 — BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalți Președinți de Onoare:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI, A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU și GH. NEDICI

Președinte:

ANTONIU MOCSONYI

Vice - Președinți:

NICOLAE RACOTTA și VASILE V. ȘTEFAN

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii - Consilieri:

D-r I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, PETRE BALACIU, Marchizul de BELLOY, Principele GEORGE V. BIBESCU, Prof. Dr. E. BOTEZAT, DINU I. C. BRĂȚIANU, Dr. I. BEJAN, Principele JEAN CALIMACHI, GEORGE P. CARP, Dr. E. COSTINESCU, General I. GÂRLEȘTEANU, Prof. ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, Prof. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), Colonel A. MICU, General G. G. MANU, N. MANTU, Prof. Dr. N. MEȚIANU, Dr. VALER NEGRILĂ (pentru Ardeal), DIMITRIE I. NICULESCU, C. CPRAN, M. SC. PHERECHYDE, Dr. I. PHILIPOVICZ, GEORGE A. PLAGINO, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, Dr. L. SCUPIEVSCHI, Dr. O. STOICHIȚĂ, Prof. Dr. G. UDRISCHI.

Censori :

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând intereselor tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la „REVISTA VÂNĂTORILOR“

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru

Abonamentul la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ este obligatoriu pentru toți membrii „UNIUNEI“.

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărașite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

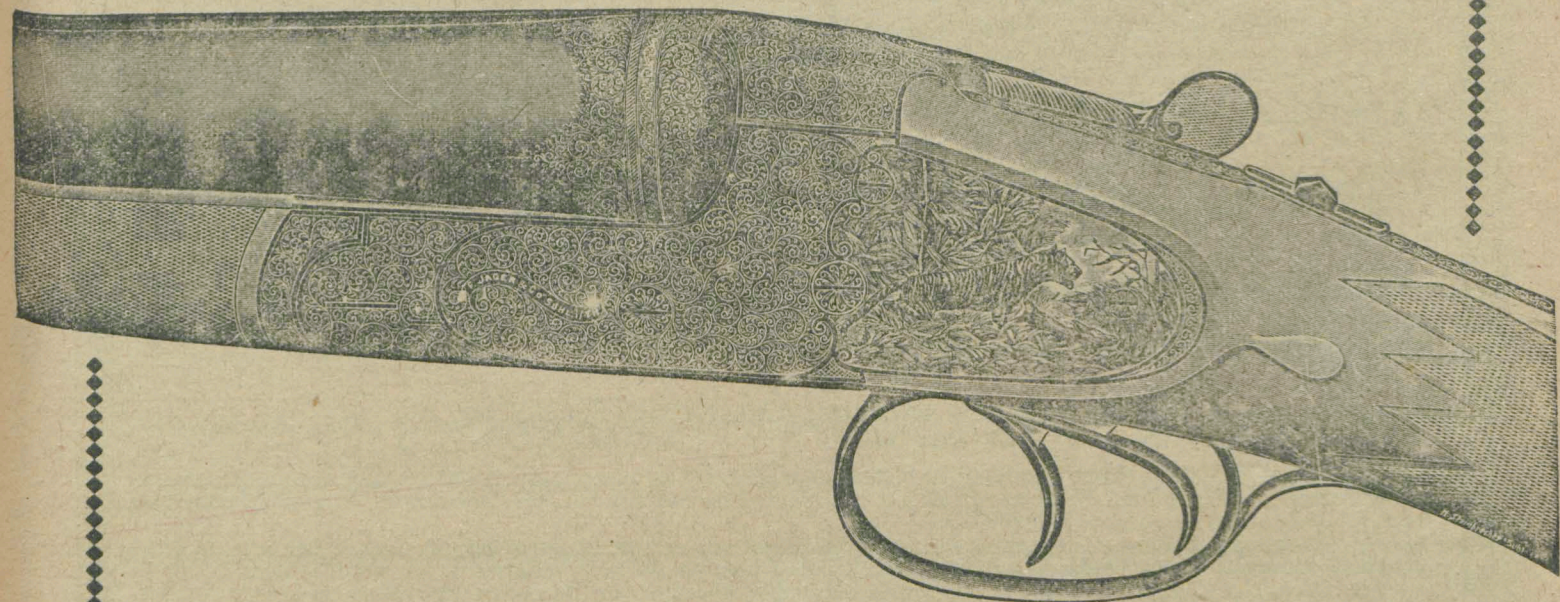
Orele de birou la Uniune: În toate zilele de lucru dela 9—1 și 3—7

SEDIUL: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI

A R M E L E F. J A E G E R & Co.

Sunt neîntrecute ca tir și
soliditate, putând rivaliza
în privința aceasta cu cele
mai scumpe arme engleze

Toate armele fabricate de
această casă pentru membrii
„UNIUNEI“ sunt cea mai eloc-
ventă reclamă, obținând fără ex-
cepție predicătele „excepțional“
și „superior“ la standurile oficiale
de încercare din străinătate.

S P E C I A L I T Ă Ţ I :

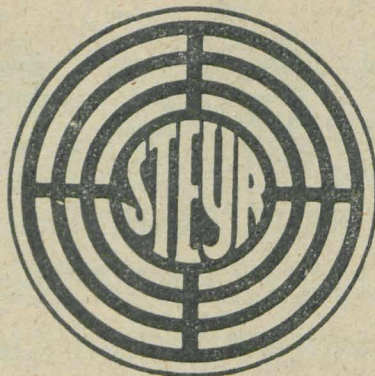
Zăvoarele „Simson-Jaeger“ și „Vertical-Block“ care rezistă celor mai for-
midabile presiuni * Armarea separată de glonț, patent Jaeger, pentru
drillinguri * Ejectorul infailibil sistem Jaeger * Viza patent Jaeger, etc.

Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se
trimite membrilor „UNIUNEI“ franco
la cerere, adresată la sediul nostru.

Nu cumpărați nici o armă. înainte de a vizita expoziția Uniunei

3 ARME

3 ARME

care nu trebuie să lipsească

din echipamentul dv. sunt:

Carabina Mannlicher-Schönauer

în calibrele 6,5 — 8,2 — 9 și 9,5 mm., precum și calibrele de mare viteză nou introduse:
7 × 62, 7 × 64 și 8 × 60 mm.

ARMA DE VÂNĂTOARE HAMMERLESS

cu țevi de schimb cal. 12 și 16

PISTOLUL AUTOMAT „STEUR” CU ȚEAVĂ BASCULANTĂ

cal. 6,35 și 7,65 mm.

SUNT ARME DE CEA MAI MARE PRECISIE

ATÂT CA TIR, CÂT ȘI EXECUȚIE

Steyr-Werke A. G.

Wien I, Teinfaltstrasse 7.

Reprezentată prin «Uniunea Generală a Vânătorilor din România»,—Catalog ilustrat contra marca postală necesară

Carabinele de vânătoare cu repetiție sistem „Mannlicher-Schönauer”, aparțin categoriei de arme de vânătoare cu închizător cilindric și mișcare rotativă pentru deschidere, închidere și armare; zăvorirea se efectuează prin dispozitive așezate simetric în dosul capului mobil.

Magazinul este așezat în mod practic cu totul în pat; iar partea lui inferioară este închisă hermetic, făcând imposibilă intrarea prafului. El ocupă puțin loc și pe lângă o greutate redusă îi dă armei și un aspect elegant.

Mecanismul de ridicare rotativ, cu cartușele așezate concentric, în contrast cu sistemul la care cartușele sunt așezate pe 2 rânduri, în zigzag, exclude ori-ce strângere al cartușelor. Introducerea cartușelor în magazin se face cu ajutorul unui încărcător lamă.

Inchizătorul este foarte manabil atât la deschidere cât și la închidere. Când el este închis, obturatorul se poate așeza în mod perfect. Demontarea și remontarea mecanismului de ridicare și al închizătorului se poate efectua ușor, fără nici o uneltă.

Carabina cu repetiție «Mannlicher-Schönauer», se fabrică în calibrele 6,7—8,2—9—9,5—7 × 62—7 × 64 și 8 × 60 mm. Toate calibrele se disting prin calități balistice remarcabile.

Nouile arme hammerless „Steyr” în calibrele, 12 și 16, posedă avantaje extraordinare, față de toate armele hammerless existente.

1. Toate piesele sunt fabricate din oțelurile speciale, renumite, styriene, produse în uzine proprii și toate armele sunt încercate pentru uzul pulberii fără fum.

2. Bascula nu are nici o deschizătură, etc., deci nu poate intra nici praf nici murdărie în interiorul ei.

3. Mecanismul este construit cât de simplu posibil, constând numai din patru părți: din piesa de armare, percutor, arc și trăgacele exterioare.

4. Siguranța nu fixează numai trăgacele, ci și percutoarele, împiedecându-le să scape din cauza unei izbiri, sau căderi. Prin urmare, este exclusă o descărcare accidentală.

5. Armele se pot livra și cu 2 rânduri de țevi. Un rând cal. 12 și altul cal. 16, așa că vânătorul își poate transforma în câteva secunde, fără unelte, arma cal. 12 într'una cal. 16.

6. Trăgacele se pot regla ușor prin câte un șurub mic așezat lângă fiecare trăgaci, regulându-le după placul vânătorului să scape ușor, sau mai greu.

7. Ejectorul automat se poate pune afară din funcție, cu ajutorul unei mici chei.

PISTOLUL «STEUR»

este singurul pistol cu țeavă basculantă. Avantajele lui sunt:

1. **Siguranță absolută** Prin bascularea țevii ne putem ușor săvinge dacă pistolul este încărcat sau nu. Pistolul se poate descărca fără greutate și fără pericolul să fi rămas vre un cartuș în țeavă. Siguranța nu fixează trăgaciul, ca la cele mai multe sisteme de pistoale, ci cocoșul armei.

2. **Maniabilitatea.** Prin bascularea țevii putem vedea imediat interiorul mecanismului. Se poate introduce ori când numai câte un cartuș în cameră, ce permite folosirea armei în mai multe direcții, și anume:

a) ca pistol cu un singur foc, în cazul pierderii încărcătorului;

b) spre a trage numai un singur foc, punând încărcătorul la prima gradajie;

c) în sfârșit, ca armă cu repetiție, ca ori-ce pistol automat.

3. **Curățirea ușoară.** Fără a demonta pistolul, se pot ușor vedea mecanismul de dat foc cum și toate celelalte părți, a căror curățire este necesară după tragere.

4. **Toate piesele sunt interschimbabile.** Ele se pot schimba fără cea mai mică greutate.

Pistolul «Steyr» mai are multe avantajii, din care amintim: Forma elegantă—Greutatea mică—Precizia țirului—Rezistența incomparabilă—execuția fină.

NU CUMPĂRAȚI NICI O ARMĂ ÎNAINTE DE A VIZITA EXPOZIȚIA UNIUNEI

WILHELM SCHERG & Co.

FABRICILE DE POSTAV, ȚESĂTURI DE MODE ȘI TRICOTAGE DIN BRAȘOV

PRODUSE DE PRIMA CALITATE IN

STOFE DE MODE

PENTRU BĂRBAȚI ȘI DAME

POSTAVURI DE UNIFORME

OFITERI ȘI SPORTURI

POSTAVURI FINE ȘI DE COMERT
CUVERTURI ȘI PĂTURI

FONDAT IN ANUL 1823

B R A Ș O V

TELEFON No. 14, 706

Fabrica: STRADA FABRICEI No. 2 * Magazia: PIAȚA LIBERTĂȚEI

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

ATLAS-PETROL

SOCIÉTÉ EN NOM COLECTIF POUR LE COMMERCE ET L'INDUSTRIE DU PÉTROLE

EXPORTE EN TANCS ET EN CITERNES:

B E N Z I N E

D'AVIATION, LÉGÈRE MOYENNE
ET LOURDE, WHITE-SPIRIT,
GAZ-OIL, PÉTROLE LAMPANT

HUILES MINÉRALES DISTILLÉES ET
RAFFINÉES, DE TOUTE VISCOSITÉ

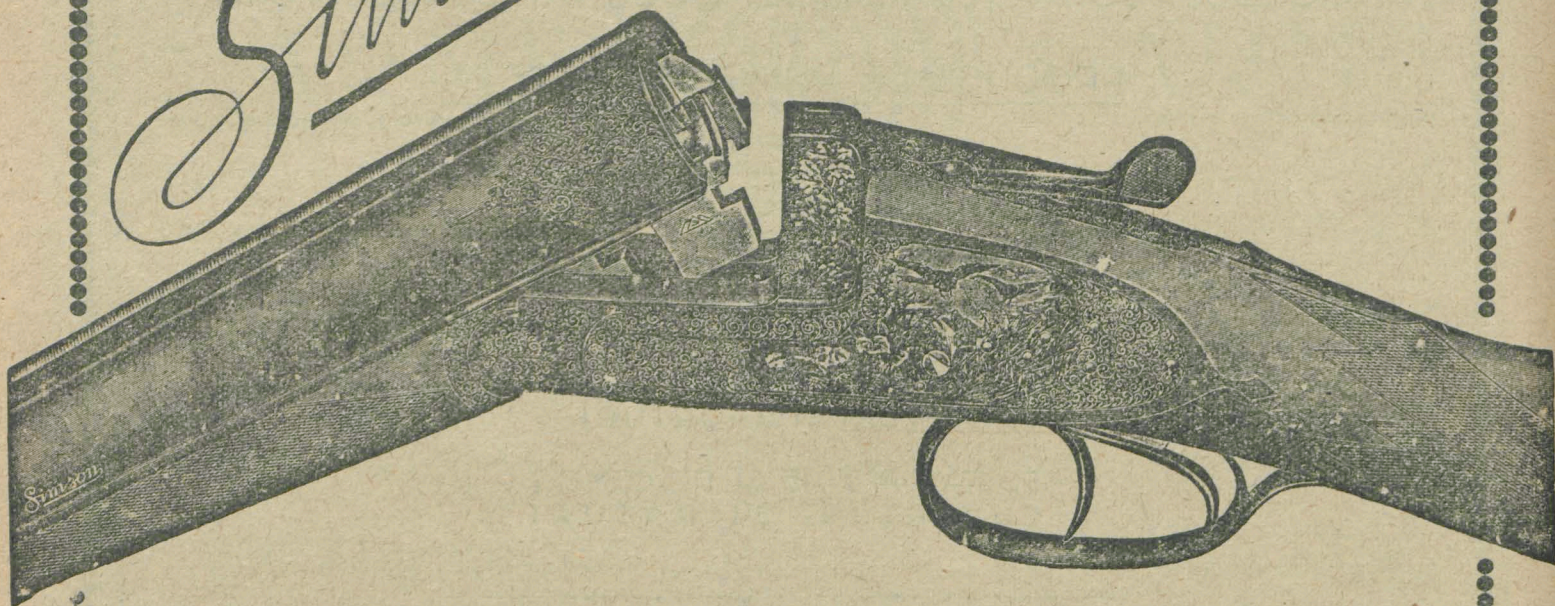
RUE REGALĂ, 21. TÉL.: 26/53 et 14/90 BUCAREST ADR. TÉLÉGR.: «ATLASPETROLE»
AGENCES: PLOEȘTI * CONSTANTZA * GIURGIU

Simson

Marca Fabricii

ARMELE SALE CU ALICE, DRILLINGURI,
ARME PENTRU TIR DE PORUMBEI,
ARME CU DOUĂ ȚEVI, SISTEM BOCK,

Sunt fabricate renumite,
de cea mai mare precizie
și cu un tir neîntrecut.

Armele pentru tir de porumbel „SIMSON” sunt purtate de către mulți trăgători Internaționali de profesie renumiți, și succese de primul rang se obțin mereu cu ele.

Carabina de precizie „SIMSON”

Armă de calibrul mic cal. 6 și 9 mm., care se poate furniza cu țevi ghintuite, în zece modele diferite. Tir precis până la 100 m., și de aceea foarte potrivită ca armă de exercițiu, pentru împușcarea răpitoarelor mici, cu blană, pentru împușcarea de ciori, de păsări acvatice, etc.

Revolverul automat „SIMSON”

CALIBRU 6.35

Formă plată, având cel mai mic număr imaginabil de piese componente, cari se pot demonta ușor, fără instrumente speciale. Precizie balistică mare, funcționare absolut sigură.

Fabricile de arme **SIMSON & Co. Suhl** (Germania)

Armele „SIMSON” se procură prin „UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA”

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

EXECUȚIUNEA DE RĂNIT-ADUCERE A CÂINILOR DE ARET ESTE UTILĂ, ESTE REALIZABILĂ ȘI ESTE IN CONSECINȚĂ CU SPIRITUL LEGII ȘI CU EDUCAȚIA VÂNĂTORULUI

de Alex. Andrei-Caransebeș

SRIETENUL ÖTVÖS — pe care-l avem în fine, spre bucuria noastră și spre folosul chynologiei vânătoarești din România, aci în țară, în calitate de maestru fazanier la fazaneria regală și conferențiar la Școala de Conducători silvici din Timișoara — de sigur, că nu

califică drept ceartă, discuția ce am avut în coloanele revistei; d-l Lt.-colonel Iotta și subsemnatul, dacă acordă mai multă atențiune articolelor, ce parte d-l Colonel le-a scris pentru a afirmă inutilitatea și irealizabilitatea execuțiilor de rănit-aducere, precum și presupunerea că este contrar cu spiritul legii și cu educația vânătoarească această execuțiune a câinilor de arret rănit-aducători, parte subsemnatul am dat publicității, pentru a dovedi punctul

de vedere greșit al d-sale, rezultat din necunoașterea felului cum se vânează cu câinii ce corespund pentru execuțiunea din chestiune.

Dar vina pentru aceasta, tot d-l Colonel o are, pentru că în urma numeroaselor contraziceri, ce face în articolele d-sale, precum și în urma confuziunii — dovedită — ce a făcut între diferitele execuțiuni de aport, ce se urmăresc cu câinii de arret în general, face, ca și un om competent în materie — cum este Ötvös — să creadă, că d-sa luptă din răspuțeri pentru a dovedi, că setterii sunt tot așa de buni pentru aducerea vânatului rănit, ca și orice alți câini, cărora calitatea pentru această execuțiune le zace în sânge și că eu aș fi un contrar neîmpăcat al câinilor englezi.

Ori nu este așa! — Pentru a lămuri pe d-l Ötvös, vreau să contrariez din cele ce am putut scoate din expunerile contradictorii ale d-lui Colonel Iotta, ce anume susține d-sa.

Pe scurt. *D-l Colonel susține că: I) pentru găsierea și aportarea vânatului rănit, — ce nu se duce departe și se ascunde, — se pot dresa și întrebuința și câinii englezi, în-deosebi setterii gordon și, că pentru aceasta nu este nevoie de un dresaj special, decât acela, ce se dă câinilor pentru a corespunde execuțiilor simple de aport și, că II) execuțiunea de urmărirea și aportarea vânatului rănit refugiat (rănit-aducere, sau verloreaport) așa cum am definit eu această execuțiune: a) nu este necesară; b) nu este realizabilă; c) este dăunătoare pentru exercitarea vânătoarei și d) este în contrazicere cu educația vânătoarească.*

În scrisoarea deschisă ce am adresat d-lui Colonel Iotta am zis că: «*execuțiunea de aport, ca exercițiu mai complicat — când problema este de a găsi și a aporta o prepeliță, căzută în iarbă sau porumbiște, fără a fi văzută de câine — o face foarte bine oricare câine englez cu ceva dresaj*».

Aceasta este execuțiunea cea mai simplă de pierdut-aducere. Imediat după aceasta, urmează aceea descrisă de d-l Colonel în răspunsul d-sale, așa: «*dacă iepurele este într'adevăr rănit mortal sau schilod, îl găsim și noi cu câinii dresați altfel, care metodă are însă avantajele: a) lasă câinelui de arret posibilitatea să caute natural cu nasul în vânt; b) că este continuu sau aproape continuu supravegheat de stăpân; c) că vânătorul în primul rând vânează, câinele fiind numai ajutor și nu invers și că d) nu aplică un dresaj propriu excepțiilor. Adică, ce anume execuțiune caracterizează d-l Colonel cu acestea? Cred că este ușor de ghicit, că d-l Colonel nu spune nimic nou față de felul cum am descris eu execuțiunea numită de germani *Freiverlorensuche* (vezi Rev. Vânt. No. 6/1928) la care, ca un cunoscător obiectiv al câinilor de arret, m'am grăbit să adaug că: «*pentru această execuțiune și câinii englezi pot fi utilizați*». Și drept completare, aceia nu pot fi utilizați (decât cu foarte rare excepțiuni) pentru execuțiunile de verloreaport, pentru că le stau în cale «*avantagi*» pe cari d-l Colonel le înșiră mai sus. Dar pentru că găsesc foarte nimerit faptul, că un câine englez, setter sau pointer nu se utilizează pentru execuțiuni, (de rănit-aducere) ce nu sunt coordonate felului cum acești câini nobili secole de-a rândul au fost prăsiți, orice discuție în acest sens este inutilă. Deci, suntem de perfect acord. Nu am contrazis cu nimic vederile d-lui Colonel în ce privește aceste execuțiuni de aport ale câinilor d-sale. Am dat Cezarului, ce este al lui. Răscrucea drumurilor noastre începe deci de acolo, de unde — fără cunoștință de cauză — d-l Colonel neagă utilitatea, necesitatea, precum și realizabilitatea execuțiilor de urmărirea și aportarea vânatului rănit ce se refugiază la distanțe mari și care nu poate fi găsit și adus de câinii englezi, — execuțiune care reclamă calități și dresaj special.*

Eu nu pot fi învinuit, că am luat — nici măcar atât cât este vârful acului — din aceea ce aparține — drept calitate — câinilor de arret englezi. Din contra, am admis și excepțiuni și admit și pe acelea arătate de d-l Ötvös în No. 11/1928 al Revistei.

D-l Colonel Iotta însă, necunoscând deoparte chinurile grozave, ce suferă vânatul rănit și neurmărind sfâr-

șitul groznic al acestuia, neagă necesitatea câinilor rănit-aducători; de altă parte iarăș, necunoscând nici pe de parte câinii de arret germani, utilizați pentru execuțiunea din chestiune, — nefăcând vânători, decât cu câini speciali pentru a obține recorduri numerice, — și necunoscând în general nici chynologia vânătoarească germană, neagă realizabilitatea acesteia dintre cele mai umane și corecte execuțiuni ale câinilor de vânătoare și în fine neavând argumente, de a răspunde judicioasei mele scrisori — ce i-am adresat — găsește, că utilizarea câinilor de arret pentru urmărirea și aportarea vânatului rănit, contrazice spiritului legii vânatului și în fine, că nu corespunde (*horribile dictu*) educației, precum și împrejurărilor noastre vânătoarești.

Deoarece — în ce privește câinii de arret englezi — am ajuns la perfect acord cu d-l Colonel, s'a terminat și discuția (sau «*cearta*», după d-l Ötvös) între noi.

Cu privire la excepțiunile de rănit-aducere, proprii câinilor de arret de rasă germană, n'am ce discuta cu d-l Colonel, pentru că ceea ce d-sa știe despre aceste lucruri, le știe numai informativ, n'are însă practica necesară, ca să le poată discuta. Rămâne deci, ca în cele ce urmează să-l lămuresc pe d-sa cu privire la *nedumeririle*, pe cari le are (prezentate de d-sa drept *negațiuni* categorice) referitor la *necesitatea, posibilitatea, utilitatea și corectitudinea* execuțiilor de rănit-aducere.

Execuțiunea de rănit-aducere este necesară și utilă.

Numărul iepurilor răniți (aliciți) grav, sau mai ușor este mult mai mare decât cum crede d-l Colonel. Și nu numai excepțional se întâmplă, că iepurele — ori în general vânatul mic — rănit să se ducă departe. Din contra, aceasta se întâmplă foarte des. Și dacă d-l Colonel a găsit din practica d-sale de vânător, că aceste cazuri sunt excepționale, se datorește tocmai faptului, că d-sa niciodată n'a avut câini, cari să urmărească pe distanțe lungi vânatul rănit, pentru că la d-sa «*vânătorul în primul rând vânează, câinele fiind numai ajutor și nu invers*». Ori, cum vânătorul e foarte puțin înzestrat cu acele organe și calități, cari sunt necesare pentru constatarea, dacă un vânat în aparență sănătos poartă în sine germenul morții sau pentru că câinele la d-sa este o simplă unealtă, lipsită de orice inițiativă și independență, nici nu mă mir, că *d-sa numai excepțional rănește vânatul ochit*.

D-l Colonel — vai! — e departe de realitatea ce plânge și suferă. Vânatul rănit suferă mult și suferă în-deosebi acela, care nu este rănit mortal, care cu o rană ușoară se refugiază și se poate sustrage acțiunii câinilor.

Vânatul rănit mortal, — chiar dacă mai are putere suficientă ca să se refugieze — sfârșește repede, *suferă însă infinit de mult vânatul rănit ușor*, sau acela având fractură la vreun picior, pentru că cangrena, ce-i cuprinde partea rănită a corpului, îl răpune abia târziu, după ce chinurile grozave i-au slăbit toate puterile.

Acesta este vânatul, pe care d-l Colonel îl destinează pentru prăsilă și care în interesul protecției vânatului «trebuie cruțat nu gătit», și cu care nici d-l Damaschinescu-Câmpina nu-și bate capul și nu-și pierde timpul, când poate găsi altul sănătos (netrebnic — probabil — pentru

prăsilă) care trebuie gătit. De ce n'ar omori d-sa doi iepuri pentru unul pe care îl are în geantă.

Iată — d-le Damaschinescu — o nouă «grijă» (vorba d-v.) pentru care trebuie să lucrăm, ca «pe lângă stărpirea braconajului, apoi ocrotirea și înmulțirea vânatului, precum și perfecționarea câinilor de cari ne servim, legea copiată de Italia și lăudată de Germania să fie ideală». E just, că având asemenea grijă — scăpată din vedere de d-l Damaschinescu, a cărui rol de «deus ex machina», mi-a fost cât se poate de binevenit, tocmai ca să pot arăta acest nou argument ce pledează pentru câinii de aret rănit-aducători — nu veți mai putea ține pas cu recordmanii cari nu-și pierd — într'adevăr — timpul cu un iepure rănit.

Deci — d-le Colonel — numărul iepurilor răniți este mare și speranța lor este și mai mare.

Acî nu încapă nici o discuție.

Am văzut vânat ușor rănit, refugiat departe, pe care la 8—10 zile muștele și viermii — scoși din ouăle depuse în rana purulentă — îl consumaseră de viu.

Am avut durerea — cu altă ocazie — să găsesc vânat rănit într'un hal de slăbiciune și cu puroi abundent în rană, de mai mare îmi eră mila și apoi în momentul următor satisfacția, că mi s'a dat, să curmez suferința — ce nu se poate descrie — a unui vânat — care nu merită din partea noastră această soartă.

Natural este, că mult mai puțin suferă iepurele, care a avut norocul, ca — rănit fiind — să fie găsit de vreo vulpe sau alt răpitor «mai umană decât vânătorul».

După acestea cred, că nu mai poate fi dubiu asupra necesității și utilității unui câine, care să pună sfârșit chinurilor vânatului rănit și care, să pună pe vânător în posesia acestuia, ca el să nu fie nevoit să ucidă un altul sănătos, care — orice ar crede d-l Colonel Iotta — este mai propriu pentru prăsilă, decât cel rănit.

Trec acum la darea lămuririlor necesare d-lui Colonel Iotta, cu privire la posibilitatea execuțiunii de rănit-aducere. D-l Colonel (recunoaște singur) n'a vânat cu câini de aret germani de pur sânge și nici n'a avut ocazia să vadă asemenea câini, lucrând pe urma sângerândă a vânatului rănit refugiat. Ii va da însă explicațiile în această cauză d-l Damaschinescu-Câmpina, care zice: «Este frumos să posezi un verloreapporteur. Eu am unul. . .». Dar sunt încă mulți alți vânători în țară, cari deasemenea au rănit-aporteurii. Concursurile R. R. P. C. din Cluj dovedesc deasemenea aceasta. Concursul ce va avea loc în luna Decembrie pentru premiul perpetuu al «Clubului Vânătorilor din Caransebeș» pentru câinii rănit-aducători pledează tot afirmația mea. Cine nu crede, să vie să vadă. Cel mai simplu lucru este, pentru a vă convinge, să faceți, ceeace a făcut Toma necredinciosul.

D-l Colonel îmi reproșează, că «mă feresc de delimitări de timp și spațiu», neținând seama de datoria vânătorescă, ca să fie cât mai continuu supravegheat câinele. Are toată dreptatea; nu pun asemenea limite și mă mir că d-sa, care publică spre vânzare câini cu 40.000 lei, admite ca acei câini să manifeste instincte carnivore și să fie puțin cugetători. Nici degeaba nu-mi trebuie un câine, care numai când este supravegheat aduce

vânatul împușcat, iar când este departe de stăpân, îl încolțește, sau chiar îl mănâncă.

La concursurile noastre un asemenea câine nu poate fi premiat. Aici se răsbună felul ușor al metodei d-voastre de a vă dresa câinii.

Pentru noi, cari infiltrăm în câine prin dresaj simțul datoriei, adică al obligațiunii de a servi pe stăpân în orice împrejurare, nu e nevoie de delimitările preconizate de d-l Colonel Iotta. *Câinii noștri nu sunt puțin cugetători, ci sunt câini inteligenți, cari raționează, la cari gradul de independență și libertate, ce le încredințăm nu le crează deprinderi rele, ci — din contra — le este un mijloc (sine qua non) de a ne putea servi chiar și dincolo de limita acțiunii noastre fizice.*

E adevărat că n'am explicat cum se echilibrează prin dresaj însușirile de câine de aret cu acela de verloreapporteur, nu de alergător cum d-l Colonel scrie *tendentios*, dar nici nu mi-am ales ca obiect descrierea acestui lucru.

O voi face însă cu altă ocazie. Discuția, ce am avut cu d-l Colonel Iotta, nu implică acest lucru, cu atât mai mult, cu cât îmi închipuiam, că d-sa știe cum se face aceasta.

Grăbesc însă, să dau lămuririle necesare la toate celelalte întrebări, cari nu reclamă o descriere mai lungă și cari pot fi deci tratate în cadrul prezentului articol.

Câinele de aret de utilitate multiplă se poate utiliza la fel pe «terenurile de vânătoare închise sau proprietate exclusivă», ca și pe terenurile ținute în arendă de către societățile de vânătoare.

Nici vorbă de o stânjenire reciprocă a vânătorilor respectivi. Și dacă totuși admitem — de dragul discuției — o anumită stânjenire, aceasta în nici un caz nu este mai mare decât ceeace are loc — în mod inevitabil — pe terenurile de vânătoare sociale, prin faptul utilizării oricărui fel de câine. Nu vreau să amintesc numărul de 99% de câini de aret (nu verloreapporteurii) nedisciplinați, cari alegă după fiecare iepure ori pasăre. Dealtfel — știți prea bine — pe terenurile societăților noastre numărul de vânat ce fiecare vânător poate împușca zilnic este limitat (la noi la 2 iepuri și 2 potârnichei). Ce mă poate stânjeni în acest caz un câine, ce urmărește un vânat rănit? D-l Colonel mai crede că vor fi mulți vânători, cari vor «profita de calitatea câinelui și vor da poruncă să-i aducă iepurele, fără să poată aprecia gravitatea ranei».

Regret — dar trebuie să constat pas cu pas — că d-l Colonel este departe de a ști, că execuțiunea de rănit-aducere nu este execuțiune de câine alergător, pentru că ea nu se bazează pe calitatea exclusivă a câinelui de a fi iute și rezistent (cari sunt calitățile exclusive ale ogarului) și că dacă câinele de aret rănit-aducere posedă aceste calități, nu le are în nici un caz în așa măsură, ca prin ele să poată prinde un iepure sănătos. *Câinele de aret rănit-aducător, — chiar și fără dresaj, deci fără intervenția noastră, — nu urmărește decât câțiva pași iepurele sănătos. Și face acest lucru în urma experienței, ce a câștigat repede, că nu poate prinde de loc un iepure sănătos și că numai mirosul de sânge pe urma iepurelui*

refugiat îi asigură prinderea lui. Am chiar acum un caz eclatant, ce dovedește afirmația aceasta a mea, care de altfel este o constatare generală a acelor, cari se ocupă cu această chestiune.

Excelenta cățea «Fruška Siculia» a d-lui Ervin Müller (proprietarul canisei «von Müllersheim» din Caransebeș) fără a fi reținută încă dela urmărirea oricărui iepure (chestiune de dresaj) nu aleargă decât 50—100 pași după iepuri sănătoși, în schimb parcurge cu pasiune sute și mii de metri pe urma iepurilor răniți și aduce pe aceștia dela distanță mare. Oricine poate face de altfel această experiență.

Deci *câinele singur* — pus pe urma unui iepure rănit — *va arăta dacă acela este rănit sau nu*. Așa fiind din firea lucrurilor, rezultă, că abuzul — de care d-l Colonel Iotta se teme — tocmai pentru acest motiv nu poate avea loc.

Din nou cazul iepurelui dela Buturugari. D-l Colonel are dreptate: «aș fi stat locului — (n'aș fi intrat în mărăciniș să-mi încurc câinele) eventual la o mică umbră — și a-și fi dat poruncă câinelui să aducă». Despre dezvoltarea ulterioară a lucrurilor d-l Colonel face patru ipoteze. D-sa zice: «S'ar fi putut întâmpla: 1) *Să aștept mult și bine și câinele să nu vie așa de curând, iar nepuținându-l prinde, ar fi venit după o lungă așteptare, fără iepure*. Repet: în cazul iepurelui dela Buturugari, care a «lăsat sânge și puf (dovadă că a fost rănit) și care a fost găsit apoi de d-voastră — întorcându-vă peste o oră prin acel loc — și stârnit din culcușul de sânge (o nouă dovadă că a fost grav rănit) trebuie să poată fi găsit și de un rănit-aducător începător. Deci atât cea dintâiu ipoteză ca și celelalte la rând cad «mult și bine» cu aceasta.

Dar fac eu o presupunere, pentru că vreau să dau răspuns d-lui Colonel cu privire la cele patru ipoteze: iepurele lovit nu lasă sânge, ci numai puf sau nici măcar acest mic indiciu, că este rănit. Vânătorul presupune numai (știind că a ochit bine și că a tras la distanță potrivită) că ar fi alicit.

Pentru acest caz ipotezele d-lui Colonel își au locul lor. Ad. 1. După o așteptare destul de lungă — la umbră sau chiar expus la arșița soarelui — câinele se întoarce fără iepure. Dacă câinele se întoarce imediat, știu că iepurele nu este rănit. În cazul când văd însă, că insistă pe urma iepurelui fugit și că abia după ce într'adevăr mult și bine am așteptat se întoarce gol, știu că puful rămas în urma iepurelui n'a fost provocat decât de o alică tangentă, fără a produce iepurelui vreo rană, ori că rana cauzată iepurelui este de așa natură, că s'a putut refugia mult și repede «ca și sănătos». În orice caz n'am pierdut nimic, așteptând — fie la umbră, fie expus soarelui dogoritor — din contra am rămas cu conștiința împăcată, că iepurele a rămas sănătos, — ori, în cel mai rău caz, — că am făcut tot posibilul, ca să repar greșeala, ce am făcut, rănind un iepure. Lucrul este firesc, când răspund și cu aceea, că nimic pe acest pământ nu este perfect și deci nici rănit-aducătorii noștri nu lucrează cu 100% în cazul rănirilor într'adevăr ușoare, când e vorba de o alică-două intrate numai în carne.

A doua ipoteză a d-lui Colonel Iotta: 2. «*Sau după o bună alergare, să-l prindă, căci văd că cereți dela câine*

această calitate de fugă și arătați și antrenamentul respectiv». Just! Cer, ca rănit-aducătorul să prindă și să aducă vânatul rănit. Dacă a făcut acest lucru, atunci a satisfăcut comenzii, ce i s'a dat. În cazul însă, *când iepurele nu este rănit* (iepurele d-lui Colonel dela Buturugari a fost rănit) *nu-l va prinde niciodată*. Cu exemplul braconierului Sandu Gogoșe, d-l Colonel dă o nouă dovadă, că este departe de a cunoaște chestiunea pe care pretinde s'o discute.

A treia ipoteză: 3. «*S'ar fi putut întâmpla, că în goană iepurele mânat de câine să treacă pe lângă vânător și să primească un alt foc*».

Mare nenorocire!

A patra ipoteză: 4. «*Nu e exclus nici cazul, ca să aducă un alt iepure, decât în cel care s'a tras*». Altă nefericire! Identică de altfel cu acel caz, când d-l Colonel, trăgând într'un cârd de potârniche, constată că una dintre potârniche a fost rănită la picior (lucru ușor de constatat) și caută cu gordonul d-sale locul, unde a văzut, că acel cârd — împreună cu potârniche rănită — s'a lăsat jos. Gordonul arretează; o potârniche sănătoasă se ridică în sbor. D-le Colonel, ați renunțat să mai căutați potârniche rănită? Răspunsul d-voastră, este și al meu!

D-l Colonel mă pune față în față cu spiritul legii și cu educația vânătoarească. Ceeace am scris pentru d-l Damaschinescu mai sus, privește în aceeași măsură și pe d-l Colonel Iotta.

Chiar spiritul legii și educația vânătoarească cere, ca vânănd să respectăm «în creațiunile sale pe Creatorul», deci să ne aranjăm îndeletnicirea în așa fel, ca *vânatul să sufere cât mai puțin*.

Școala germană — pe care d-l Colonel prea puțin o cunoaște — nu urmărește să perfecționeze, câinele în acțiuni de copoi sau ogar. D-sa face această afirmație, plecând dela constatarea că discuția noastră a avut ca obiect principal iepurele și vulpea — fără a neglija însă pasările.

Cum vânatul zburător, aripat (lovit în aripă) aleargă pe jos, lasă pe pământ urmă mai mult sau mai puțin sângerândă, se poate vedea ușor analogia urmării acestui fel de vânat cu a iepurelui rănit. Căinii noștri sunt tot atât de buni și pentru aceste execuțiuni, ca și pentru urmărirea iepurelui sau a vulpei rănite.

Dacă vă place să vă referiți la «Printz de Bihor» (care de altfel nu mai este al meu) mă refer și eu la concursul din Arad (13.XI.1928), unde execuțiunile perfecte ale acestui câine, pe urma fazanilor răniți, a stârnit admirația nu numai a publicului participant, dar și a d-lui Erhardt, competentul arbitru austriac al acestui concurs. În ce privește potârnichele cu aripa rănită, pot afirmă, că nu mi s'a întâmplat, să pierd vreuna cu acest câine. Răniri de altă natură, decât ale aripei, constrâng vânatul sburător să se lase jos, după un sbor de obicei destul de scurt, unde poate fi urmărit cu ochii. Căutarea lui din nou — spre locul unde l-am văzut lăsându-se jos — nu reclamă multe cunoștințe de urmărire, deoarece un astfel de vânat se ridică din nou în sbor și poate fi împușcat, sau dacă este deja mort — poate fi aportat de câine.

Coroana execuțiilor de rănit-aducere este aceea pe care câinele o face la vulpi. Că gordonii d-lui Colonel Iotta fac aci mai puțină treabă, aceasta o cred și nici nu aștept dela dânsii asemenea execuțiuni. Când d-l Colonel va avea vreodată un câine potrivit execuțiilor, pentru cari discutăm, îi recomand cu toată căldura, ca să dea imediat drumul câinelui, pentru că în caz contrar vulpea rănită va intra în cea mai apropiată vizuină. In acest caz va vedea că argumentația d-sale, că un asemenea câine va strică bătaia se va reduce la zero.

Inchei! Am toată speranța că lămuririle, ce am dat aci d-lui Colonel, îl va face să renunțe la chemarea sub drapel a acelor, cari «ar trebui să se ridice cu toată tăria împotriva tendinței ce se urmărește cu câinii aceștia» și ne va da tot răgazul necesar ca noi să înaintăm în mod firesc pe căile noastre chynologice, cari nu le stânjenesc

pe ale d-sale sub nici o formă. Din partea mea, poate fi sigur d-sa, că în ce privește activitatea d-sale chynologică, cu privire la prăsirea setterilor și a introducerii acestor câini în cercurile vânătoarești — amatoare pentru astfel de câini — am toată admirația și declar că în cazul că d-sa pune la articolele d-sale titlul: «In ce fel câinii de arret englezi se pot utiliza pentru căutarea și aportarea vânatului rănit», — n'ăși fi făcut, decât să admir cunoștințele și practica d-sale, cu privire la setterii gordonii, pe cari îi are și-i prășește.

Faptul însă că a trecut într'un domeniu pe care nu îl cunoaște a dat naștere la schimbul de articole, cari au folosit multor cetitori ai revistei, cari văzând descrierile contradictorii ce d-sa a publicat cu privire la execuțiile de aportarea vânatului rănit, au așteptat aceste lămuriri.

Alexandru Conte Wassilko, inspectorul de vânătoare al jud. Cernăuți și pădurarul Ivan Statkevicz, cu un cerb împușcat la Șipot, Bucovina

LIPSURILE ADMINISTRAȚIEI VÂNĂTOAREI

de Inginer Inspector Silvic Iuliu Lagler
Lipova, (Județul Timiș)

DIN MULTELE articole apărute în revista noastră, scrise din partea colegilor mei, însuflețiți și devotați cauzei vânătoarei, se vede clar și eclatant că, pentru dezvoltarea și propagarea chestiunii mult discutată, se cer multe și radicale îmbunătățiri. Sub impresiunea articolelor apărute, în calitatea mea de vechiu și pasionat vânător dedicat cauzei, simt necesitatea a lua cuvântul, pentru a arăta, că colegii mei vânători, — scriitorii articolelor menționate — dintre multele îmbunătățiri ce se cer și se impun, s'au străduit să scoată la iveală, ici colo, numai câte un defect al cauzei, nesuținând în mod programatic întregul complex al scăderilor cari reclamă urgentă reparare, fără a atinge locul unde se află rădăcina, din care a provenit răul.

După părerea mea, ca vânător cu practică vastă, susțin cu tărie că, până ce administrația noastră de vânătoare nu va fi reformată din temelie ei, și, până ce executarea controlului în baza legii de vânătoare, nu va fi încredințată unor organe speciale cu răspundere și autoritate, până atunci nu se poate vorbi în mod satisfăcător despre ameliorarea stării critice, în care actualmente se află cauza vânătoarei noastre, pe lângă toate legile noastre pozitive cari reglementează afacerile vânătoarești sunt admirate și în străinătate pentru excelența și înțeleapta lor întocmire.

Mulți dintre colegii mei de vânătoare se vor miră de chestiunea ce o prezint, întrebându-se: Oare cum nu ne-am ocupat mai de mult cu aceasta și în special organul nostru oficial cel mai competent și cu putere autoritară, cum de nu s'a ocupat cu deslegarea acestei chestiuni prin intervenirea la guvern?

Procedând în a arăta starea de fapt a chestiunii, din ce se compun scăderile, respectiv greșelile administrației de vânătoare, rog să fii ascultat cu toată atențiunea.

Chestiunile vânătoarești — în prezent — le execută și rezolvă o direcțiune organizată în sânul Ministerului de Agricultură (domenii) cu ajutorul inspectorilor regionali și de vânătoare, județeni, aleși din persoane de diferite ranguri și poziții sociale, cu domiciliul în reședința județului. Acestor inspectorii le stau la dispoziție: paznicii publici, numiți «ad honores» și însărcinați cu controlul și executarea ordinelor referitoare la aplicarea legii de vânătoare.

Deși guvernul a ales și numit în calitate de inspectorii pe cei mai experți și destoinici vânători de rasă, cari, cu deplină pricepere, bunăvoință și abnegațiune, năzuesc a conduce rațional destinele vânătoarești, s'a constatat însă

cu mai multe ocazii, că dâșii nu-și pot împlini conștiincios însărcinarea primită, din cauză că, *menționații paznici publici, nu corespund nici pe departe scopului dorit.*

În calitatea lor de organe onorifice, acești paznici, nici în viitor nu vor putea corespunde îndatoririlor ce li-se impun, pentru că timpul nu le permite a se ocupa mai intensiv cu chestiunile vânătoarești, așa că devenind indiferenți față de cauză, supravegherea, respectiv controlul vânatului trece în mâna sorții, iar teritoriile de vânătoare deschid uși largi braconierilor, nimicitorii a tot ce le iese în cale.

Impărțirea lor este desordonată. Sfera lor de activitate precum și datoriile lor încă nu sunt bine reglementate sau fixate clar. Pentru neîmplinirea datoriilor impuse de lege, în cea mai mare parte nu se fac responsabili, nici măcar prin vreun avertisment oarecare. Nu prezintă nici un interes față de realizarea aspirațiilor vânătoarești, pe cari încetul cu încetul neglijându-le, le lasă să treacă la dispoziția întâmplărilor neprevăzute, din cauză că acești paznici publici, în majoritatea lor, sunt funcționari publici de stat.

Pentru lămurirea celor spuse, aduc aci un exemplu. Drept paznic public de vânătoare este numit notarul ori învățătorul unei comuni, căruia îi este încredințată inspecțiunea, respectiv controlul terenurilor de vânătoare. Ce credeți domnilor? Se poate oare închipui, că acel notar — paznic public —, epuizat de lucrările zilnice din biroul său, ori învățătorul exploatat și obosit de greaua lui misiune, să se mai ocupe în mod asiduu și cu paza vânatului și periculoasa descoperire a braconierilor? Nu se poate! Și nu se poate, mai ales, pentru că acești paznici publici, funcționari de profesiune, sunt pironiți locului, neavând la îndemână timpul material necesar de a efectua controlul pe teritoriile de vânătoare, dintre cari unele se află — dela domiciliul paznicului — la depărtări de zeci de klm. situate pe văi, munți și prăpăstii.

Deci instituțiunea paznicilor de vânătoare în forma și felul de astăzi, nu este rațională și nu se vede, că ar tinde la urmărirea scopului dorit, deci ea trebuie negreșit reformată.

La cele expuse aci de mine, par'că aud voci desaprobatoare din partea unor personalități oficiale și par'că în mod telepatic văd clătinări din capete, ce înseamnă, că faptele concrete arătate de mine, nu s'ar putea susține în fața adevărului, obiectivându-mi-se cu răspuns oficial că: vânătoarea nu se poate exercita într'altă formă, decât numai grupați în societăți de vânătoare și în conformitate cu prevederile legii și în cadrul statutelor aprobate; iar pentru înfrânarea braconajului, societățile să-și angajeze paznici.

Aprob cu tot respectul aceste obiecțiuni. Dar numai în cazul acela, când în realitate prevederile legii s'ar putea

execută în senz pozitiv și satisfăcător, din partea paznicilor profani, angajați de societățile de vânatoare, precum și în cazul unui control sever venit de sus, care să constate cum se respectă și aplică, din partea societăților de vânatoare, legile în vigoare. Deci stimați colegi, aici este rădăcina de unde provine răul. Această sentință gravă o pronunț cu tot curajul bărbătesc a unui vânător expert, cu adausul, că societățile noastre de vânatoare, nu sunt controlate în mod conștiincios și îndeajuns. Toate acestea le afirm cu scopul îndreptării greșelilor și în speranța unei perspective de ameliorare în viitor.

Ameliorarea lipsurilor existente, precum și unele lacune din administrația vânătorească, se pot repara radical și îndreptă numai sub conducerea și supravegherea organelor de stat. După părerea mea, toate lacunele și lipsurile observate în administrația noastră de vânatoare sunt următoarele:

Regulamentul societăților de vânatoare, relativ la acceptarea membrilor în societăți, este foarte defectuos. Greșala se comite în numele sfânt al democrației, atunci când li se dă dreptul țăranilor de a se putea face membri în societăți. Prin aceasta nu vreau să zic că, țăranilor să li se închidă posibilitatea de a se face membrii, doresc însă, ca la primirea lor în societăți, să luăm în considerație nivelul lor cultural și simțul lor de a se stăpâni în a nu călca regulile vânătorești în ceea ce privește ocrotirea vânatului. Primirea membrilor în societăți, să se facă în cadrul unor restricțiuni și anume: acei țărani, cari doresc să fie primiți ca membri în societăți, să aducă dela doi frunțași intelectuali din comună, pe lângă o recomandare de primire, încă și o declarație în scris, în care să declare că, pentru cel recomandat de dânsii, dau în orice timp, deplină garanție morală și materială.

În statutele societăților de vânatoare înaintate pentru aprobare, se stabilește, respectiv se fixează numărul maxim de membrii, cari să fie în raport cu totalul teritoriului de vânat prevăzut de lege. Teritoriul de vânat, după modesta mea părere, ar trebui să fie fixat, pentru fiecare membru, 100 ha. la șes, 150 ha. la dealuri și 200 ha. la munte; iar acolo, unde într-o societate s'ar afla mai mulți membri, numărul lor să fie redus treptat, treptat, așa că golurile constatate, în nici un caz să nu se mai completeze. Această măsură, pentru îndreptarea lucrurilor în viitor, este neapărat necesară, mai ales pentru motivul că, în prezent sunt multe societăți de vânatoare, în cari se află mai mulți eschimoși decât foc. Deci, pentru reglementarea în mod hotărât, a acestor considerente, se cere intervenire legală, în caz contrar, societățile de vânatoare existente precum și acelea ce vor a se înființa în viitor, dacă rămâne în structura lor actuală, în ceea ce privește ocrotirea vânatului, devin toate — fără excepție — un ce iluzoriu. Ca cerințe de îmbunătățire, respectiv normalizarea chestiunilor vânătorești — să-mi fie permis — a cere și stabilizarea legală a modului împușcării vânatului și executarea vânătorească, pentru că, cunosc societăți de acest fel, a căror membrii, fără nici un scrupul ori temere de asprimea legii, care nu există încă, cutreeră ziua și noaptea teritoriul de vânat, satisfăcându-și lăcomia pasiunii lor, împușcă stârpește totul ce mișcă și ce le iese

în cale. Deci această stare de fapt a lucrului, eu din partea mea, o privesc ca pe un pericol cu mult mai mare decât braconajul, deoarece nu este altceva decât o stârpire sistematică a vânatului, sub scutul legii.

Această pacoste trebuie înlăturată cât de repede și negreșit, în chipul următor: Inspectoratele de vânatoare, prin ordin circular, să invite toate societățile de sub supravegherea lor, a înaintă în fiecare an la 1 Aprilie, un proiect de vânatoare pentru sezonul ce urmează, însoțit de un raport, în care să arate — aproximativ — soiul și numărul vânatului ce s'ar afla pe teritoriul ce-l posedă, precum și numărul pieselor ce s'ar putea împușcă fără periclitarea contingentului.

În aceste rapoarte apoi, societățile să arate încă, în cari zile din săptămână le este permis membrilor să vâneze individual și câte bucăți de vânat. Mai departe, să înainteze inspectoratelor, un exemplar din preliminarul asupra vânatului destinat împușcării atât prin vânatoare individuală cât și la bătai.

În scopul arătat, societățile de vânatoare, să înainteze în fiecare an, la timpul potrivit, o schiță-hartă a teritoriului de vânatoare ce-l posedă, în care să arate clar, complexul de 1/3 parte din menționatul teritoriu, ce va avea să rămână ca refugiu pentru vânat și unde nu se va putea vâna deloc. Pentru uniformitatea acestor cerințe, inspectoratele de vânatoare, vor imprima tablouri model, cari să se distribue societăților existente, pentru completarea exactă. Taxele ce se vor ivi prin acest procedeu, vor cădea în sarcina societăților de vânatoare.

Pe lângă toate măsurile de îndreptare citate mai sus, se mai cere în mod imperios, ca fiecare societate de vânatoare, să fie legal obligată a-și angaja personalul necesar pentru efectuarea controlului, a pazei, respectiv hrănirii și ocrotirii vânatului, iar până când aceste cerințe de organizare se vor putea realiza pe temeiul unei legi speciale, Guvernul să oblige prin inspectoratele de vânatoare, fără amânare, ca fiecare societate de vânatoare: 1) pentru executarea controlului, pazei, respectiv ocrotirii vânatului, să institue pe teritoriul lor, paznicii necesari, recrutându-i din sânul persoanelor de încredere, devotate cauzei; 2) societățile să fie îndatorate a asigura pe seama paznicilor numiți ori aleși, ca retribuție, un salariu în minim egal cu salariul unui pădurar al statului, plus locuință, combustibil și iluminat, precum și premii pentru stârpirea animalelor răpitoare; păzitorul având dreptul a se împărtași încă și de partea legală, din amenzi ce eventual se vor încasa din delict de vânatoare; 3) societățile de vânatoare să fie obligate a asigura pe paznicii lor contra accidentelor, la cari pot să fie ușor expuși, înscriindu-i ca membrii la casele cercuale pentru asigurările sociale și 4) paznicii să fie aleși, unde se poate, cu preferință, absolvenții cursurilor de paznici, de pe lângă școala din Sighetul Marmației, cu atât mai mult, cu cât cei ieșiți din această instituție culturală, să-și poată aplica cele învățate și să-și asigure existența în viitor; iar școala să-și aibe satisfacția, prin rezultatul misiunii sale.

Sunt sigur, că instituind și aplicând astfel de paznici experți, vom avea la dispoziție un organ de control cu

tragerè de inimă și devotament, colaborând rațional și cu zel la ameliorarea stării de azi a vânatului și la ridicarea acestuia la nivelul de înflorire de altădată.

Arătând deci lipsurile ce reclamă îmbunătățiri urgente, precum și cerințele ce trebuiesc introduse, voi mai arată în împrejurările de azi, cum s'ar putea organiza în mod tranzitoriu, până la luarea altor dispoziții pozitive administrația vânătoarei și anume:

Deoarece situația financiară a statului, actualmente, nu permite, ca inspectoratele de vânătoare să fie instituții bugetare independente, cari să dispună de personal retribuit pentru executarea legii de vânătoare, atribuțiile acestor inspectorate, în mod tranzitoriu, să se încredințeze altui organ regional, care dispune de cadre capabile și disciplinare pe întreg cuprinsul țării, fără ca bugetul statului să fie încărcat cu alte cheltueli suplimentare.

Acest organ preconizat, este serviciul silvic, care este cel mai competent și cel mai chemat, pentru administrarea domeniului vânătoresc, fiindcă personalul acestui serviciu este singurul, care în permanență străbate cele mai îndepărtate și ascunse colțuri ale pădurilor, având cunoștință despre tot ce se petrece pe teritoriile de vânătoare.

Sunt ferm convins și am speranța, că conducătorii serviciului silvic și în deosebi șefii de ocoale silvice vor primi cu toată dragostea și bunavoința conducerea controlului și paza vânatului, mai ales atunci, când Casa Pădurilor le va încredința îndeplinirea acestei misiuni.

Serviciul silvic, primind această însărcinare a pazei și controlului, nu va fi deloc, îngreunat, deoarece personalul său subaltern, afară de exercitarea controlului, are datoria de a face zilnic paza și inspecția pădurilor, cu care ocazie vor putea supraveghea ușor și teritoriile de vânătoare, trebuind să raporteze la timp șefilor de ocoale, despre toate cele constatate și întâmplate în cursul funcțiunii lor, iar șefii ocoalelor silvice, în baza rapoartelor intrate cu privire la chestiunile vânătoarești, vor încunoștința inspectoratele pentru a da ulterior dispoziții.

Pentru aprecierea scopului ce-l urmărim, apelez la generozitatea și nobleța d-lui administrator al Casei Pădurilor rugându-l, să binevoiască a interveni cu toată puterea sa autoritară ca la reorganizarea Ministerului de Domenii, chestia pazei și a controlului de vânătoare, să treacă în sarcina serviciului silvic, asemenea și pescuitul din regiunile muntoase, pentru că vânatul fără pădure, nu se poate închipui, iar pădurea fără vânat este ceva trist și o dovadă a greșelilor noastre.

De aceea, în baza experienței mele de un lung șir de ani, declar și constat cu regret că mai ales în Ardeal și Banat, s'a comis o mare greșală prin despărțirea vânătoarei de pădure, aducând acestei chestiuni dezastruoase prejudicii, și ca urmare a acestui separatism a urmat confiscarea fără nici un scrupul a armelor de vânătoare al personalului silvic inferior, înlocuind acele cu arme «Werndl», sistem primitiv și ridicol, destinat astăzi pentru muzee de antichități.

Culmea greșelei comise însă, este faptul că inginerilor silvici li s'au luat terenurile de vânătoare, ce le erau rezervate pentru exercitarea acestui sport, care îi îndrăgostea

de codru și îi ținea nedespărțiți de pădure, punându-li-se în cale diferite obstacole și restricții jignitoare.

Deci, d-lor colegi vânători! Să nu vă surprindă faptul că azi personalul silvic și mai ales șefii ocoalelor, jigniți în prestigiul lor ca oameni ai pădurilor, au devenit numai niște spectatori indiferenți în ceea ce privește protejarea vânatului, lăsându-l în grija soartei vitrege, iar vânatul mereu se distruge prin înmulțirea îngrozitoare a răpitoarelor, precum și prin sporirea braconierilor, cari satisfăcându-și pasiunea clandestină, stârpesc vânatul fără milă.

De aceea greșala comisă prin confiscarea armelor de vânătoare al personalului silvic să fie reparată fără amânare în așa mod încât prestigiul corpului silvic să fie restabilit, repunându-l în starea lui agreabilă din trecut, căci numai așa se vor putea îmbunătăți cerințele ce se impun organizării raționale a chestiilor de vânătoare. În legătură cu acestea, este de dorit, ca personalului silvic, însărcinat cu paza și controlul vânatului, să i se fixeze și să i se dea premii pentru împușcarea și stârpirea animalelor sălbătice răpitoare, tot așa a câinilor și pisicilor ce vagabondează pe terenurile de vânătoare, nimicind puii în prima lor epocă de creștere și dezvoltare.

Stimați domni conducători a-i destinelor vânătoarești! Vă rog cu stăruință, binevoiiți a vă ocupa sincer cu această chestiune, vitreg tratată, căutând modalitățile și mijloacele de îndreptare a defectelor arătate, înfrânând prin acestea pericolul existent, spre a nu se mai extinde în dauna aspirațiilor de protejare al vânatului. Procedând astfel, viitorul apropiat ne va arăta că, străduințele noastre în această direcțiune vor fi încoronate de cel mai mare succes, iar propaganda noastră de normalizare a chestiunilor vânătoarești, va fi răsplătită din belșug cu cele mai satisfăcătoare rezultate.

Ca încheiere țin a menționa și împrejurarea, care îi preocupă pe mulți dintre vânătorii adevărați și serioși și anume, că prin restituirea armelor de vânătoare, personalului silvic subaltern, încredințat cu paza vânatului acela nu se va pretă cumva la comiterea infracțiunii braconajului? Această teamă, să nu ne dea mult de gândit, pentru că prestarea jurământului ce-l vor depune, agenții silvici, precum și consecințele provenite din rigora legilor și a regulamentelor, îi vor face să mediteze asupra acestui fapt, care atrage după sine destituirea din serviciu și pierderea pâinei de toate zilele. Se poate întâmpla însă, ca unii dintre agenții însărcinați ca paznici, prin lipsa lor de experiență și educație vânătoarească, în cazuri sporadice, să greșească, comițând delict, împușcând vânatul în mod clandestin și fără să respecte legea. Pentru a împiedica repetarea acestor cazuri descoperite, precum și urmările în legătură cu acestea, imediat și fără alte considerațiuni să se aducă la cunoștință generală în mod oficial, tuturor aceluia, cari au rolul de supraveghere al protecțiunii și ocrotirei vânatului. Procedând astfel, efectul moral nu va rămâne fără rezultatul dorit.

În cele expuse, am îndrăsnit a arăta lacunele observate în organizația administrației vânătoarești, precum și modul, cum s'ar putea îndrepta acele lacune. Scopul ce-l urmărim va putea fi realizat numai în cazul, când domnii consilieri ai «Uniunei», pătrunși de importanța și dreptatea

acestei chestiuni, vor lua în desbatere și vor discuta propunerile mele, înaintând ministerului un memoriu documentat intervenind în acelaș timp să se ia măsuri de îndreptare.

Iar până când «Uniunea» va putea pune propunerile mele la ordinea de zi, toți colegii mei vânători, sunt rugați cu insistență să binevoiască a chibzui serios asupra acestor dorinți-propuneri, apoi în revista noastră să-și arate fiecare părerea sa individuală, în mod amănunțit,

cu singura preocupare, că acele dorințe să poată fi realizate cât mai curând în scopul rezolvării delicatei probleme a chestiunilor vânătoarești.

Domnilor Colegi! Considerentele D-voastră precum și modalitățile, ce le veți găsi corespunzătoare reformei administrațiunei vânătoarești, arătați-le cu toată seriozitatea și tragerea de inimă, lămurindu-le în așa chip, încât să putem ușura deciziunile celor în drept relative la aranjarea finală a afacerilor vânătoarești.

O POLITICĂ VÂNĂTOAREASCĂ GREȘITĂ

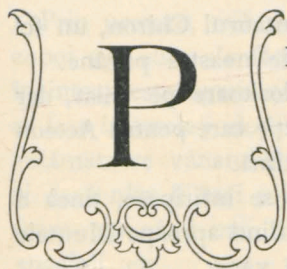
II

de T. T. Maiorescu

*Regrettez-vous le temps où le ciel
[sur la terre
Marchait et respirait dans un peuple
[de dieux*

A. de Musset—Rolla

«ENDYMION»

PE VREMEA când Diana, fiică a lui Jupiter și a Latonei, s'a născut împreună cu fratele său Apolon, în insula Delos.

Pe vremea când veșnica fecioară se preumblă «à travers les prairies», într'un cor de 60 de oceanide impubere și 20 de

nimfe despletite, trăia ciobanul Endymion, frumos ca un director, dormind veșnic în răcoroasele peșteri ale Muntelui Latmus — prin Turcia de azi.

Se zice că acest somnoros ziua dormea, iar noaptea se culcă vânaud, într'un arbore crescut, așa nitam-nisam, în pesteră-i obișnuită. Astfel ducea acest păstor tânăr, o fericire neasemuită pe care i-o invidiau și zeii și oamenii.

Intr'un cuvânt, eră fericit, căci eră veșnic tânăr și frumos.

Și cetind pe Baudelaire — care ar fi existat și pe atunci, după noi descoperiri ale savanților specialiști — s'ar fi oprit la versul: «je hais le mouvement qui deplace les lignes» și ar fi cerut în consecință lui Jupiter să-l facă nemuritor, să nu îmbătrânească niciodată și... să fie confundat într'un somn fără sfârșit.

Aceasta-i povestea: «să doarmă fiindcă se îndrăgise, au Diana de el, au el de Diana, au el de Semele — un fel de rivală a Diane — au Semele de el, controversă mare, desbătută luxos de toți învățații veacurilor, fără odihnă.

Povestea-i frumoasă și curios, îmi vine în minte când văd ce se petrece azi, în altarul oficial al Zeiței, unde se pare că domnește «endymionita». Fiindcă nu înțelegem de loc atâtea și atâtea dispoziții stranii în flagrantă

contradicție cu legea, ieșite din mințile neprihănite, ale preoților cultului, oblăduiți de mantia celui mai simpatic «pontifex maximus» al vânătoarei românești: d-l Săulescu.

Iată între altele una ilustră:

Articolul 71 din legea pentru protecția vânătorului spune ritos:.. Și pentru favorizarea intereselor ocrotirii vânătorului se vor înființa societăți de vânat.

Deci, indiscutabil, nici o societate cu alt scop o spune legea, în articolul arătat și toată economia și spiritul ei; la fel glăsuște... în surdină pentru profani, răspicat pentru cei însărcinați cu aplicarea ei.

Ba ceva mai mult, legea vânătorului, este o lege specială, deci, de strictă interpretare.

De sigur așa este bine și practic.

Legiuitorul, dându-și seama de greutatea începutului, mai ales într o asemenea materie, a socotit cu cea mai perfectă logică de partea sa, că societățile, organizațiuni oarecum legale, covârșite de îngrădiri anumite, vor putea satisface mai ușor dezideratele noului așezământ, decât indivizii a parte, răslețiți în tot cuprinsul țării și foarte adeseori necunoscuți.

De aceea, s'a stabilit cum s'a stabilit și de aceea ne minunăm că lucrurile se petrec altfel.

Practica principiilor s'a dat în seama direcțiunei vânătoarei firește.

Actualul acestor practici se cheamă, după o expresiune foarte cuprinzătoare dealtminteri «politică».

Și să vedeți cum această practică, se face tare prost la noi.

După ce am văzut cerințele legii, să cercetăm aplicarea lor și să ne întrebăm:

Cum se cheamă faptul că în ciuda celor arătate mai sus, s'au umplut comunele rurale de societăți de vânătoare, care n'au nimic comun cu spiritul legii?

Fără îndoială, nu dorim nici o știrbire a drepturilor cetățenilor țării și nici diferențieri în această privință.

Dar... cine dorește să vâneze să se înscrie în societăți controlabile, și nu-l putem, în nici un chip, opri.

Nu poți însă d-ta, direcție de vânatoare, să dai autorizație de înființare Societăților cari nu prezintă nici prea mare încredere, nici nu-ți dă posibilitatea controlului. Natural încrederea este ceva relativ, dar totuș oarecum măsurabil.

Și pe urmă, este un act de autoritate care scapă cenzurii de orice fel, acela al acordării sau refuzării unei asemenea autorizațiuni.

Căci, de nicăeri din lege nu se vede posibilitatea reacțiunii, pentru Societățile refuzate.

Și atunci ce ispravă facem și cum favorizăm interesul vânatului, când autorizăm societăți de soiul acestora, care, deși pot fi perfectamente onorabile, ies totuș din cadrul legii.

La fața locului lucrurile se petrec cam așa.

Un pușcas isteț și mai răsărit din comună într'o zi la crâșmă, constituie un consiliu din consăteni, cari în majoritatea cazurilor habar n'au de vânatoare.

Copiază un statut, care li se aprobă, ia în arendă, tot cu aprobarea direcției vânatoarei mai întâiu o moșioară — locuri de ale oamenilor nearendate — și apoi brăconnează așteptând să expire contractele de arendă ale terenurilor societăților dela oraș ca să le acapareze, cu sau fără vrerea direcțiunii vânatoarei, care evident n'ar prea aveà cum să se opună voinței poporului din câteva comune.

Și iacă așa, pe nebagate în seamă, pecinginea se întinde eliminând de pe terenuri indezirabilii vânători orășeni.

Să nu credeți că sunt basme toate acestea fiindcă vă pot furnizà exemple cunoscute, ca acela al acaparării terenurilor dela Buftea, foste ale Soc. «Vulturul» de către Soc. locală «Ciocârlia», și cel al răpirii terenurilor Soc. «Crângul» dela Sohata și Puțu Dimei de către Soc. locală.

Dar Soc. Câmpul din Urziceni, cu vânătorii Ploeșteni?

Oricum, socotim că nu la acest sfârșit s'a putut gândi inimosul director general al vânatoarei, pe care-l credem foarte bine intenționat, dealtmintreli.

Acestea sunt însă, numai prime efecte, ale unor dispozițiuni pripite, adică eludarea legii și desființarea sistematică a societăților de vânatoare dela oraș.

Vremea va desăvârși opera, spre fericirea *arcadienilor vânători dela sate*.

O altă consecință verificată de majoritatea cetitorilor este, că vecinătatea terenurilor Soc. dela orașe cu acele ale Soc. locale, le fac improprii vânatoarei.

În adevăr, sezonul vânătoresc coincidând cu acela al încetării muncii pe ogoare, rezultă în mod logic, că membrii Societăților de vânatoare sătești, în lipsă de orice altă ocupațiune vor fi toată ziua pe câmp, așa ca să facă câte un iepure de fiertură pentru familii și altul pentru suflul lor pe care să-l prefacă în răchiu.

Fără vorbă, nu se gândește nimeni că frații vânători despre care vorbirăm, vor ocoli terenurile intrușilor orășeni, care vin pe câmp numai Dumineca, zi lăsată de domnul pentru odihnă.

Și atunci, poftiți la vânatoare domnilor, dar mai ales îngrijiți-vă terenurile și asigurați-vă contingentul de vânat în sensul legii, neavând grijă de rest, fiindcă înțelepciunea seculară a poporului a grăit: «Nu-i pentru cine

se pregătește ci pentru cine se nimerește iar scriptura trebuie să se îplinească, chiar în veacul al XX-lea, veac de necredință și uluire generală.

Și apoi, n'a avut grijă legiuitorul să pună în art. 15, obligativitatea ocrotirii vânatului?

E suficient: «*Nemo censetur ignorare legem*» știe și Vasile Pușcașu din Buftea Bucoveni, aceasta. Acolo și măcelarii și brutarii și cârciumarii și toți ipistații sunt vânători, cu frica lui Dumnezeu.

Așa că și principalul scop al legii, ocrotirea interesului vânatului este asigurat, precum văzurăm.

Rămâne dar, un singur lucru de făcut, adică două: Să ne mutăm la țară sau să ne lăsăm de vânat.

Fiecare avem libertatea să alegem.

Dar totuș par'că ne ar sta bine altfel.

Cum? Să respectăm legea și să cerem celor puși să o aplice să facă la fel, fiindcă altmintreli se finanțează zadarnic o instituție inutilă, — care nu în acest scop a fost creată.

Sunt două posibilități la îndemâna tuturor.

Mișcați-vă! Diana desbrăcată de podoabe n'a fost văzută decât de nefericitul «*Acteon*».

Și acesta știți ce a pățit?

Legenda, spune că Antioe, fiica regelui Cadmus din Theba, a născut, din dragoste vinovată cu Aristeu, zeul turmelor și al semănăturilor, un flăcău frumos și tare șugubăț: pe Acteon.

Pe acesta l-a dat să-l crească centaurul Chiron, un fel de braconier universal, după legile noastre păgâne.

Chiron învătă multe lucruri folositoare pe băiat, dar mai ales îl deprinse să vâneze, funcție care pentru Acteon deveni cu timpul o adevărată patimă.

Intors acasă la Theba, după ce se infiripase, ținea o haită de 50 câini de rasă aleasă și fiind aproape Muntele Citheron, tânărul o porneà des la vânat.

Obosind, căpătase năravul să se așeze pe o stâncă a isvorului Gargaphia, în care obișnuia și Diana să-și facă baia zilnică, după ce se lăsă desbrăcată de Nimfe.

Și așa s'a întâmplat odată să vadă zeița goală, — nu fiindcă așa arată tabloul lui Albano din Muzeul Luvrului, — ci fiindcă așa voià ea.

Roșie de plăcere — legenda zice de necaz — zeița l-a stropit cu apă — vedeți dar că erà o glumă cum fac fetele cu flăcăii din satele noastre — și dintr'atât, — numai dintr'atât — tânărul s'a prefăcut în cerbul cel mai încornorat, ca să fie apoi sfâșiat de proprii săi câini, dreșați anume de el să nu sufere asemenea insulte.

Cine are urechi de auzit — să auză!

* * *

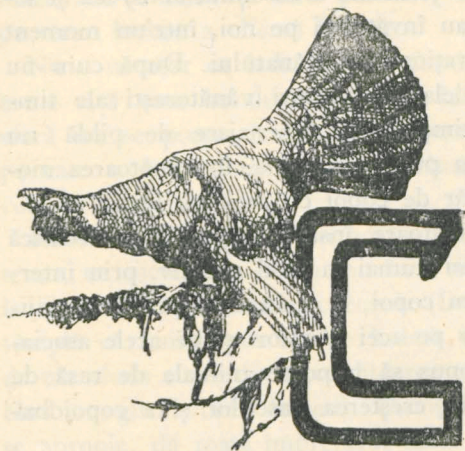
Până atunci, pe înserat, o săgeată de foc va sfâșia încă negurile din marginea pădurii... un dufuit surd va mai puncta tăcerile codrului adormit, țipete de păsări vor răspunde ecoului din besna codrului... moș Stan Epuraru, cu pușca lui cu țilindră, va ocroti vânatul, fiți siguri...

Favorizarea ocrotirii vânatului? Sinistră glumă.

„AUDIATUR ET ALTERA PARS!“

IN CHESTIA COPOILOR

CELE DOUĂ articole ale d-lor inspector silvic Witting și C. A. V. Popescu, apărute în «Revista», fără observările redacțiunii, mă silesc să-mi fixeze părerea în această chestiune și aci. Nu o fac, pentru ca să dovedesc vreo eroare a celor doi domni—pentru acest scop le stă la dispoziție întreaga literatură vânătorească, în primul rând cea germană—, ci o fac, pentru ca cetitorilor «Revistei» să nu le pară că «qui tacet, consentire videtur».

Mai înainte mi se pare că cele două articole nu ating partea esențială a chestiunii copoilor, căutând să dovedească că copoiul bine crescut și «dresat», în mâna vânătorului «corect», care ține seamă de ocrotirea vânatului, nu înseamnă nici un pericol pentru vânatul folositor, în caz că nu-l întrebuițează decât în desigur de neumblat.

Prin urmare, trebuie să cercetăm, dacă vânătoreea cu copoi așa cum s'a făcut în Transilvania, cu copoi înalți înaintea restrângerii și opririi de către minister și cum se face în unele județe încă până în ziua de astăzi, nu este vătămătoare vânatului—cerbi, căprioare, iepuri, etc.— și dacă n'ar fi mai prielnic să se înlocuească prin vânătoreea cu câini mai mici și înceți, baseți, copoio—baseți, spanieli, etc.

Este fapt real că, d. e. în județul Târnava-Mare, pe al cărui teritoriu de altfel nu se află desigur de neumblat, acum 6 ani se întrebuițau la vânătoreea mai mult decât 450 copoi cu picioare înalte. Posesorii lor nu-și bătuseră prea mult capul cu dresajul lor. Se mulțumeau cu faptul că câinii lor căutau silitor, păstrau cât se poate de mult urmele vânatului și în sfârșit, uneori după o absență de mai multe ore, își regăseau stăpânul. Ei însă, de loc nu se interesau, dacă câinii lor, în acest răstimp, au vânat pe furiș în ținutul amenajat sau în ținutul unui vecin care se îngrijește de liniștea vânatului său.

Și cum eră în timpul de amenajare? O mare parte procentuală a copoilor eră zilnic afară pe teritoriul de vânat. Câte ouă de potârnică, câți pui de iepuri și de căprioare și câte căprioare și iepuroaice pline s'au nimicit de către acei câini necontrolați? Numai vânătorul o știe, care cu inima întristată trebuie să o vadă—fără să aibă putința să o împiedece—că din Martie până la August, zi de zi, în teritoriul său de vânat câinii străini își făceau mendrele! (Cu drept cuvânt s'ar putea observa aci că în timpul de amenajare nu trebuie să intre în teritoriul de vânat nici un câine. Având în vedere extraordinara dorință de a vâna a copoilor cu picioare înalte, aceasta nu este cu putință decât cel mult cu câini ținuti în

interiorul orașelor mari. De altfel, fiecare copoi ce se ține în sate și nu în centrul orașului evadează, vânând pe furiș în ținutul stăpânului său, sau la vreun vecin. Și o știu din experiență că acel câine nu bagă de seamă să nu vâneze decât în desigur de neumblat! Din contra, îl găsești în toate porumbiștile și în toate crângurile unde căprioara și-a născut căprița!)

Trebuie să exprimăm recunoștința și mulțumirea noastră ministerului și d-lui inspector județean de vânătoreea, pentru că în această privință s'au făcut, încetul cu încetul, modificări îmbucurătoare. Un merit și mai mare, însă, și-au câștigat acei vânători și acele asociațiuni vânătorești cari—cu împotriviri, ce-i drept—s'au executat însfârșit întrebuițând pentru vânătoreea, alți câini (prepelicari, spanieli, baseți și copoiobaseți). Admit că baseții întrebuițați astăzi încă nu corespund pe deplin cerințelor: câini de rasă, al căror import se va face în timpul cel mai scurt de către asociațiunile vânătorești, adică baseți și copoiobaseți, vor forma vița, din care în vreo doi ani de zile fiecare vânător își va putea procura un copoi în județul nostru. Atunci de sigur teritoriile de vânătoreea vor fi liniștite și liniștite vor fi și inimile vânătorilor, cari în prezent se simt greu ofențați prin oprirea copoilor.

În schimb, d-lor Witting și Popescu le recomand studiul situației paralele din județele învecinate, d. e. Târnava-Mică, Odorheiu, Făgăraș. Nu există vreo îndoială că acești inspectori județeni de vânătoreea au primit însărcinarea recomandată de d-nii autori ai articolelor susnumite, ca să nu elibereze permise de copoi decât unor vânători de încredere și numai pentru ținuturi păduroase de neumblat, unde «căprioare nu se țin». Nu sunt în stare a decide, dacă împrejurările politice, sociale sau de altă natură sunt de vină că, cu toate acestea, în acele județe astăzi se pot face aproape aceleași observațiuni pe cari le-au făcut în județul nostru altădată. Cu deosebire însă: în județele învecinate încă nu se poate constata nici o ameliorare, și reducerea vânatului folositor, în special a iepurilor, este cu mult mai întinsă decât fusese mai înainte în județul Târnava-Mare.

Ar fi de dorit ca d-nii Popescu și Witting să precizeze clar, cari vânători sunt vrednici pentru a li se elibera un permis de copoi și cari nu sunt vrednici. Ar fi, de sigur, pentru diferiții inspectori de vânătoreea o mare ușurare, dacă ar putea ști că din cei 600 vânători ai județului lor, cari posedă actualmente un permis de vânătoreea, numai acei 50 până la 100 să fie admiși la vânătoreea cu copoi, cari se deosebesc de ceilalți prin anumite însușiri bine precizate. Mă tem însă că această precizare nu se va putea da nici de către Direcțiune sau inspectorii de vânătoreea, nici de către d-nii Witting și Popescu! În cazul că s'ar desființa interzicerea generală, de sigur nu s'ar mai vâna

de către acei vânători cari sunt mai destoinici și în acele ținuturi cari sunt mai potrivite, ci de către aceea, cari vor fi în stare să-și «procure» asemenea permise.

De aceea, în această chestie trebuie să lăsăm la o parte tot sentimentalismul! Nu ne poate atinge, dacă în fiecare județ vreo 30—40 de vânători declară că ei fără copoi nu pot vâna și că basetul și copoiobasetul n'ar putea înlocui pe deplin pe copoiu. Nici munca seculară a strămoșilor noștri vânători, în privința creșterii copoilor, nu ne poate oferi nici o cauză pentru a continua o vânătoare, care astăzi nu mai are dreptul de existență după constatările și principiile vânătoarei moderne. Pentru strămoșii noștri vânătoarea nu înseamnă mai mult decât o ocaziune plăcută pentru a-și procura

carnea. Abia a doua jumătate a secolului al 19-lea și secolul al 20-lea ne-au învățat și pe noi, într'un moment suprem, ocrotirea rațională a vânatului. După cum nu putem continua celelalte obiceiuri vânătoarești ale timpurilor trecute — timpuri de amenajare de pildă nu erau —, așa nici nu putem menține, în vânătoarea modernă, marele număr de copoi cu picioare lungi!

Direcțiunea de vânătoare, însă, o rugăm să binevoiască a colabora cu noi nu numai în mod negativ, prin interzicerea vânătoarei cu copoi, ci și în mod pozitiv, sprijinind în mod efectiv pe acei vânători și pe acele asociațiuni cari și-au propus să importe animale de rasă de prima calitate pentru creșterea bazeților și a copoiobasetilor.

CREȘTEREA PUILOR DE POTÂRNICHI

de Ötvös Balázs, Casa Verde, Timișoara

INTR'UN articol anterior am descris metoda, cu ajutorul căreia putem crește puii de fazani — în mică cantitate — fără a avea nevoie de specialiști și de alte investiții.

Acum voi descrie modul cu care putem crește puii de potârniche.

Cea mai mare greutate — aproape invincibilă — e faptul că, aici în țară nu putem cumpăra ouă

de potârnichi, de oarece până acum nu avem colonii unde se cresc felurile specii de vânat cu pene.

(Sper că în scurt timp se va înființa o astfel de colonie și se va începe prinderea potârnichilor și iepurilor vii pe terenuri unde se află în număr superfluu, pentru a se distribui în scopul populării terenurilor și regenerării sângelui).

Să cumpărăm ouă de potârniche din Ungaria, Germania, sau din Boemia iarăș nu putem, căci le cumpărăm englezii pe un preț pe care nu-l putem admite.

Totuși, fiecare vânător are din când în când prilej să crească pui de potârnichi, dacă are câteva stoluri pe terenul său, căci pe fiecare teren găsim cuiburi periclitate, cari se vor prăpădi (d. e. la cosit) dacă le lăsăm acolo. Adunăm aceste ouă, le punem acasă sub o cloșcă domestică și scoși din ouă ducem puii cu cloșca la un loc bun (d. e. trifoi, miriște, în apropierea căruia se află și o porumbiște) și îi lăsăm în îngrijirea mamei natura. Dacă în apropierea acestui loc se află un stol de potârnichi — mai ales dacă puii acestui stol sunt cam de aceeași etate —

cloșca rămâne chiar în aceeași zi fără pui, căci îi adoptează stolul.

Chiar cocoșul rămas fără pereche, fără familie, adoptează acești pui «orfani»!

Să avem însă grije să punem ouăle sub o cloșcă mică, ușoară (cel mai apt e soiul: bantam) ca să nu ne turtească ouăle, și dacă în caz că potârnichiile nu adoptează puii, îi învață și ea sborul. În acest caz trebuie să facem un adăpost de hrănire în apropierea locului unde le-am dat drumul, ca cloșca să găsească hrană și chiar și puii să se poată hrăni. Ii hrănim așa cum am descris-o la creșterea puiilor de fazani. Să avem mai cu seamă grija, să le dăm «fattering» făcut de noi pentru ca să putem înlocui cu această hrană insectele.

Cocoșul e foarte bun crescător. Și din aceasta aflăm că, mare pagubă facem, dacă la începutul vânătoarei potârnichilor împușcăm cocoșul din fruntea familiei încă nedesvoltate.

În Germania se face uz de această calitate a cocoșului. Hegendorf (care de altfel e cel mai renumit dresor de prepelicari) a inventat o metodă cu ajutorul căreia prinde pe la sfârșitul împerecherei cocoșii rămași fără femeie. Acest metod are și avantajul că prindem cocoșii, cari rămânând fără pereche supără găinile când șed pe ouă, din care cauză se strică ouăle.

Cocoșii prinși îi păstrează în camere, sau voliere până când li se încredințează puii scoși. Adoptarea o face într'o ladă făcută anume pentru acest scop.

Hegendorf prinde cocoșii într'o ladă făcută din sârmă. Nu-mi vine în minte măsura exactă a acestei capcane, căci abia sosit din Ungaria încă n'am autorizație să trec căștile lăsate acolo dar măsura exactă nu e principalul. Să fie atâta de mare ca să încapă în ea un coteț — tot din sârmă — în care băgăm o potârniche femeie care

rămânând închisă și fără pereche, îndată ce o punem pe teren începe a chema bărbat.

Nu e necesar ca lada să aibă fund. Pe fiecare latură are o ușă care se deschide spre înăuntru, dar înspre afară nu se poate deschide. Deasupra are iarăș o ușă pe care o deschidem pe afară când voim să ridicăm cocoșul prins.

Punem lada împreună cu potârnichea ademenitoare pe teren, ne ascundem la un loc bun și așteptăm până ce la chematul femeii vine cocoșul. (De multe ori se întâmplă că femeia nu începe îndată chematul. În astfel de caz chem eu — din ascunzătoarea mea — cocoșul, imitând cu gura vocea femeii). Cocoșul auzind chematul, se apropie, dă roată împrejurul lăzei (capcanei) și dând mereu cu ciocul spre sârmă căutând intrare, deschide o ușă, care, îndată ce a intrat cocoșul, se închide automatic. Cocoșul e prins, îl ridicăm și ducem aparatul în altă parte.

Adoptarea puilor se face în modul următor. Facem o ladă din sârmă, cu acoperișul din scândură, cu ușe și o despărțim în două părți cu un perete de sârmă. Băgăm puii într-o parte, cocoșul în cealaltă parte și ascunzându-ne, observăm. Când vedem, că cocoșul arată dorința să primească puii, scoatem peretele despărțitor care trebuie făcut astfel, ca să-l putem scoate pe deasupra. Dăm hrană puilor și cocoșului (vezi: creșterea puilor de fazani) și a 2—3-a zi, când și puii mănâncă, îi ducem cu totul pe teren și le dăm drumul.

Bună metodă, dar cere multă muncă și aparate speciale. Englezii o fac altfel. Ei adună ouăle potârnicilor de pe teren și în locul ouălor pun câteva ouă artificiale asemenea cu cele naturale. Ba pun atâtea ouă artificiale, câte ouă naturale au ridicat. Ouăle le duc acasă, le pun sub cloșcă notând ziua când s'a început clocitul. Cu 24 ore înaintea ieșirii puilor din ouă, duc ouăle pe teren, ridică ouăle artificiale și în locul lor pun ouăle clocite

acasă. A doua zi puii ies din ouă și se află în îngrijirea naturală a mamei lor.

Această metodă e mai simplă și mai ușoară ca aceea a lui Hegendorf, dar să luăm în considerație că, metoda lui Hegendorf e foarte potrivită pentru a regula proporția sexuală a potârnicilor, care are mare influență și asupra sporirii lor.

Cea mai simplă metodă este să scoatem puii acasă și să le dăm drumul pe teren împreună cu cloșca domestică.

Există o pasăre semisălbatică, care se pretează să populăm cu ea terenul de vânatoare. Această pasăre, care ne dă o friptură delicată, gustoasă și sălbătică, servind drept vânat, este bibilica. Puii de bibilică îi creștem la fel cu puii de fazani, sau chiar împreună cu ei și la etatea corespunzătoare le dăm drumul în pădure. Ca pasăre sălbatică cere aceleași condițiuni ca și fazanul. Sălbătică o vânam cu prepelicarul, care o pondează ca pe ori și care vânat aripat. Mai avem și avantajul că, neavând timp oprit, o putem vâna ori și când.

Să punem bibilicile spre marginile pădurei, ca nu cumva făcând mare gălăgie, cum e obiceiul lor, să neliniștească vânatul. Bibilica însălbătică ne oferă și un alt avantaj. Fiind foarte precaută și având văzul minunat, observă răpitoarele imediat și cu gălăgia lor ne atrage atenția. Conte K. din Ungaria are pe terenul său din județul Csongrad multe bibilici sălbatice, cari se înmulțesc și libere pe teren.

O altă pasăre aptă, pentru a fi pusă pe teren, este curca. Sălbătică ne servește și ca vânat. Creșterea curcei o cunoaște fiecare femeie, care crește curci domestice.

Pentru curci însă nu se potrivește ori și ce fel de teren.

Germanii au făcut încercări și cu sălbăticirea găinei domestice. De reușit, reușește, dar găina fiind greoaie nu oferă mare plăcere împușcarea ei, căci cam greu zboară și nici nu zboară, ci fuge dinaintea prepelicarului.

Cine vrea să facă experiență cu sălbăticirea găinei domestice, să înceapă cu rassele cele mici, d. e. bantam.

«Georgi», fiul Contelui A. Wassilko, cu un țap împușcat de tatăl său la Berhomet

O PASĂRE RARĂ

de Leon V. Proca, Sibiu

LA 25 NOEMVRIE 1928 i s'a oferit d-lui A. Stube, dirijor de orchestră din Sibiu, rara ocazie de a împuşcă în decursul unei vânători la iepuri, în apropiere de pădurea numită «Dreispitzwald» o găscă gulerată, *Rufibrenta* sau *Bernicla ruficollis*, de sex masculin.

Nu sunt precis informat, dar cred că pot afirma cu siguranță, că este singurul exemplar din această pasăre împuşcată la noi în Ardeal și poate chiar în România întregă.

Dau câteva date asupra acestei păsări, care fără îndoială prezintă interes pentru ornitologi și unii vânători:

Gâsca în chestiune, în sborul ei, se îndreptase către pădurea sus amintită, când deodată — probabil speriată — își schimbă cursul sborului, trecând pe deasupra vânătorului norocos, care printr'un foc o aduse la pământ, fără a-și putea da seama ce fel de pasăre ar putea fi, dealtfel lucru explicabil.

Bernicla ruficollis, face parte din clasa înotătoarelor (*Natatores*), ordinea *Lamelliostres* (cu ciocul dințat), grupa *Anserinae*.

Gâsca aflătoare în posesiunea d-lui Stube, are ciocul de culoare neagră și proporțional foarte scurt și puțin dezvoltat; atinge abia o lungime de 1,5 cm. (unu și jumătate) și lățime de 8 milimetri; asemănător ca formă cu ciocul unui boboc de găscă domestică de 1—2 luni. Este mai mică decât gărlița noastră. Capul, partea superioară a gâtului (coama), spatele, burta, începând din partea inferioară a gusei și aripile sunt de culoare neagră-rășinoasă catifelată, fără luciu. Burta, începând dela picioare spre vârful cozii este albă, precum și partea superioară a cozii. Fiecare aripă poartă în sus latitudinal, — în locul unde rața are oglindă — două dungi subțiri albe, la depărtare de 2½ cm. Gâtul, privit din față și din laturi este de culoare castanie-roșcată, până în regiunea inferioară a gusei, unde trecerea penajului dela culoarea castanie-roșcată la cea neagră, se face brusc, printr'un colier subțire de pene albe, care înconjoară întreg pieptul. De asemenea, coama gâtului, care după cum spuneam, este de culoare neagră, se demarchează de penajul ca-

staniu printr'o linie subțire albă. Inapoia ochilor poartă câte un triunghi de aceeași culoare cu gâtul, adică de scortîșoară, bătând în roșu, cari sunt mărginite sau mai bine înconjurate de un triunghi alb cu laturile subțiri. La rădăcina ciocului, în ambele părți poartă două pete albe, de mărimea unei monede de 2 lei.

Patria acestei specii de găscă este Regiunea boreală, cam între 60⁰—70⁰ latitudine. Centrul de nidificare este arhipelagul Spitzbergen; vara se urcă până la litoralul Oceanului Arctic. O mai găsim deasemenea în Canada. Către sfârșitul lui Octomvrie și începutul lui Noemvrie, călătorește spre sud și în timpul iernei se împuşcă chiar pe coastele Angliei de Nord și a Olandei.

Faptul, că această pasăre a fost împuşcată pe meleagurile noastre și la o epocă atât de înaintată, când pasajul lor spre sud este sfârșit, își găsește astfel explicația:

Furtunile grozave și vânturile puternice cari au bătut în Noemvrie pe oceanul Atlantic și coastele Europei occidentale au avut o influență și au jucat un rol preponderant — de altfel ca la toate pasările migratoare — în pornirea lor spre sud. Se mai adaugă la aceasta, venirea întârziată a zăpezii și a înghețului în anul acesta, fenomen, care a provocat rămânerea acestor păsări la Nord.

Iarna, făcându-și în fine apariția, ele s'au pus în mișcare, căutând locuri spre sud, unde-și puteau asigura hrana pentru iarnă. Un cârd a fost surprins de viscol care le-a abătut din drumul lor, iar exemplarul acesta fiind, unul tânăr s'a despărțit de tovarășele sale de drum, rătăcindu-se.

La examinarea gusei și a stomacului (rânzei) nu s'a găsit decât nisip foarte fin. Contrar fenomenului obișnuit, că pasările sunt foarte grase toamna și în special cele migratoare; acest exemplar nu avea corpul înfășurat cu untură; aceasta lipsă complet, ceea ce întărește prezumpția, că a sburat neconținut, fără a se hrăni, ca rezultat, al rătăcirii și necunoașterii situației.

Carnea are gust plăcut deși după Naumann și Brelun cele împuşcate în imediata apropiere a locului de hrănire au gust de baltă, hrănindu-se în special cu plante marine și cu moluște. Cu pești se hrănește rar, ciocul ei fiind prea puțin dezvoltat, nu-l poate deschide pentru a-i putea înghiți sau prinde.

STÂRPIȚI RĂPITOARELE

de Ötvös Balázs

VENIT iarna cu intemperiiile ei, cu zăpada care acoperă tot terenul nostru.

Bietul vânat n'are ascunziș, n'are hrană, devine prada răpitoarelor.

Cele mai dăunătoare răpitoare (e vorba de vânatul mic) sunt coțofenele, ciorile cenușii, nevăstuica, dihorul, jderul, (acesta

din urmă e primejdios chiar căpriorilor) vulpea, precum și câinii și pisicile vagadonde.

Cel mai bun timp pentru a stârpi coțofenele și ciorile e primăvara, dar se poate și iarna.

Cum?

Cu sirop fosforat.

În apropierea acelor locuri unde vedem mai adeseori coțofene și ciori cenușii, înlăturăm zăpada. Acest loc negru în mijlocul zăpezii atrage de departe răpitoarele aripate. Preparăm țăriță amestecată cu sânge și cu fosfor, o punem într'o troacă, o așezăm după amiază pe locul curățit de zăpadă și dimineața de vreme adunăm răpitoarele rămase pe loc (le îngropăm în pământ, sau să le ardem!).

Nevăstuica, dihorul. Dacă ziua ninge și spre seară sau noaptea încetează, atunci a doua zi disdedimează ne ducem pe teren și dacă observăm urme de nevăstuică, de dihor, ne luăm după urme. Ajungem la o grămadă de lemne, sau la un copac scorbuos. Ne adăpostim la un ascunziș cu arma gata de tras și țâțâim, imitând țâțâitul șoarecelui. Răpitorul va apare și-l putem împușcă.

Dacă urmele nevăstuiceii, dihorului sau jderului ne duc

eventual până la podul unei clădiri părăsite, atunci chemăm un ajutor. Ne adăpostim doi pușcași la două colțuri ale casei și trimitem pe cineva în podul clădirii cu un lanț de fier.

Aceste dihăanii nu pot suportă sgomotul lanțului scuturat și vor sări afară. Ar fi bine să avem lângă noi un prepelicar, foxterrier, sau alt câine, care atacă răpitoarele, căci se poate întâmplă, să-l greșim, sau n'avem timp să tragem. Dihania urmărită de câine se va sui pe un copac și o putem împușcă ușor.

Vulpea. O urmărim până la vizuină. Aici o afumăm, sau punem capcana ori punem pe muncă câinii de vizuină

La un loc bun, așezăm cadavrul oricărui animal otrăvit cu stricină. Impușcăm o pisică vagabondă, o tragem pe o frigare și o pârlim pe foc nejuruită, întregă, cum o împușcăm. Cu această pisică pârlită facem o țăriță din mai multe părți până la cadavrul otrăvit. În țăriță punem pe ici-colo, câte o capcană.

Ne ungem talpa bocancilor (mai ales pe timpul împrercherii vulpelor) cu ulei de anis și umblăm în jurul acelor locuri, unde după părerea noastră se află vulpi. Ici-colo în urma noastră punem câte o capcană, pe care o acoperim cu zăpadă.

Cea mai potrivită otrăvă pentru vulpi, anume «Vulpes granat» o face Wirker Sanos, farmacist în Rákoskeresztúr, lângă Budapesta. Tot aci se face cel mai bun sirop fosforat. Aceste otrăvuri nu sunt scumpe și chiar vânătorii din România le pot procura.

Câinii vagabonzi. Cu mațele oricărui animal facem o țăriță din apropierea satului până la cadavrul otrăvit.

Despre otrăvirea coțofenelor și ciorilor cenușii primăvara, am mai scris și în alt rând.

Rezultatul unei vânători făcută de D-nii (din stânga în spre dreapta) George N. Ghika, Nicolae N. Racottă și Marin Butculescu

COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI

BRIGADIERII DE VÂNĂTOARE

În zilele de 6 și 7 Ianuarie crt. s'a ținut la București examenul de absolvire pentru elevii din anul al II-lea al Școalei de Brigadieri de Vânătoare.

Este prima dată, dela înființarea acestei prețioase școli de specialitate, că examenul de absolvire se ține la București, în fața unei comisii speciale, numită de Ministerul Agriculturii și Domeniilor, compusă din d-nii: Gh. Nedici, în calitate de inspector general al vânătoarei, N. Săulescu, directorul general al vânătoarei, C. G. Alexianu, secretarul general al «Uniunii», d-l Iacobescu, profesor la Școala Politehnică și d-l Dracea, profesor la Școala Politehnică și inspector general silvic, delegat al Casei Pădurilor. Și este bine că s'a adoptat acest sistem, deoarece cu această ocazie s'au putut convinge și silvicultorii de seriozitatea cursurilor Școalei de Brigadieri de Vânătoare și de temeinicia cunoștințelor silvice ale acestor brigadieri, despre cari noi demult tot spunem că sunt cel puțin tot atât de pregătiți ca și brigadierii silvici, dacă nu mai mult.

Regretabilă a fost absența aproape totală a publicului vânătoresc dela acest examen atât de interesant pentru noi, cu toată publicitatea făcută de Minister și cu excepția câtorva membri din Consiliul Permanent, cari au ținut să asiste. Păcat, căci s'ar fi putut vedea frumosul rezultat al unei creații recente, admirabile însușiri ale poporului nostru, capabil de a da, și în vânătoare, într'un timp atât de scurt, produse echivalente cu cele din țări cu tradiții seculare. Cu toată severitatea examinatorilor, am putut constata cu bucurie că toți cei 20 de candidați înscriși au reușit la examen. Unii au fost angajați chiar imediat în posturi de brigadieri de vânătoare.

Cu această ocazie ne simțim datorii să atragem atențiunea d-lor arendași de teritorii de vânătoare, că Ministerul Agriculturii și Domeniilor e ferm decis să purceadă la o revizuire serioasă a teritoriilor arendate, reziliind fără menajamente contractele terenurilor găsite fără pază și ocrotire specială, astfel că nu putem sfătui îndeajuns pe membrii noștri, cari dețin terenuri prețioase, dar nu se hotărâse să facă sacrificiile necesare spre a-și ține păzitori specialiști și destoinici, să se îngrijească fără întârziere de a angaja un brigadier specialist de vânătoare.

«Uniunea», care este însărcinată de Minister și cu acest serviciu, stă la dispoziția membrilor ei, pentru a le recomanda brigadierii de care ar avea nevoie, cu condiția de a ni se indica în mod precis despre ce fel de teren este vorba și ce fel de vânat posedă.

~ ~ ~

Ministerul Agriculturii și Domeniilor
Direcția Vânătoarei
No. 100880/1928

PUBLICAȚIUNE

Prin Decizia Ministerială No. 111597/1928, s'a dispus închiderea vânatului de iepuri și potârniche pe intervalul de timp dela 15 Ianuarie 1929 până la 15 Ianuarie 1930 în comunele din jud. Roman și anume: Averești, Băcești, Banoveni, Bara, Carol I, Dulcești, Dolcești, Mircești, Roșiori, Secueni, Săbăoani, Bozieni Balș, Budești, Ghica, Tămășeni, Ruptura-Bozieni.

p. Ministru, (ss) *Anton Pădureanu*

p. Director general, (ss) *Ion Nițeanu*

Ministerul Agriculturii și Domeniilor
Direcția Vânătoarei
No. 100894/1928

PUBLICAȚIUNE

Prin Decizia Ministerială No. 103523/1928, s'a dispus oprirea vânătoarei pe terenul comunei Slobozia-Bănila, jud. Storojineț, pe timp de doi ani.

p. Ministru, (ss) *Anton Pădureanu*

p. Director general, (ss) *Ion Nițeanu*

~ ~ ~

Ministerul Agriculturii și Domeniilor
Direcția Vânătoarei
No. 100884/1928

PUBLICAȚIUNE

Prin Decizia Ministerială No. 103522/1928, s'a dispus oprirea vânătoarei pe timp de doi ani, pe terenul comunei Voloca p. c., județul Storojineț.

p. Ministru, (ss) *Anton Pădureanu*

p. Director general, (ss) *Ion Nițeanu*

~ ~ ~

Ministerul Agriculturii și Domeniilor
Direcția Vânătoarei
No. 101874/1928

PUBLICAȚIUNE

Prin Decizia Ministerială No. 107754/1928, s'a dispus oprirea vânătoarei de iepuri pe teritoriul plășii Mangalia, jud. Constanța, pe timp de doi ani.

p. Ministru, (ss) *Anton Pădureanu*

p. Director general, (ss) *Ion Nițeanu*

~ ~ ~

Primăria Comunei Bilghez
Jud. Sălaj
No. 1345/1928

PUBLICAȚIUNE

Teritoriul de vânat al comunei Bilghez se va arenda pe timp de șase ani dela 1 Ianuarie 1929 începând, prin licitație publică care se va ține în ziua de 30 Ianuarie 1929, sau în caz de nereușită în ziua de 17 Februarie 1929, la orele 10. Prețul de strigare: 500 lei.

Bilghez, la 26 Noembrie 1928.

Notar, (ss) *N. Antal* m. p.

Primar, (ss) *Fazakas Andrei*, m. p.

~ ~ ~

Primăria Orașului Diciosânmărtin
Județul Târnava Mică
No. 1365/1928

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința publică că dreptul de vânat al comunei urbane Diciosânmărtin, în urma anulării licitațiunii ținută în 25 Sept. 1928, se arendează din nou prin licitație pe termenul de 6 ani consecutivi începând dela 1 Ianuarie 1929.

Licitația se va ține la primăria orașului în ziua de 29 Ianuarie 1929 a. m., la orele 10. Prețul de strigare Lei 5000. Vadiu 10%.

Condițiunile de licitație și informațiunile de lipsă sunt a se lua la Primăria orașenească Diciosânmărtin.

Diciosânmărtin, la 18 Decembrie 1928.

Primar, *Moldovanu*

Șef de serviciu, *indescifrabil*

Orice publicație trebuie să ne sosească cel puțin până la 15 ale luni, pentru a putea apare în numărul luni viitoare al Revistei
Publicațiile oficiale se plătesc cu anticipație, socotite câte 3 lei cuvântul.

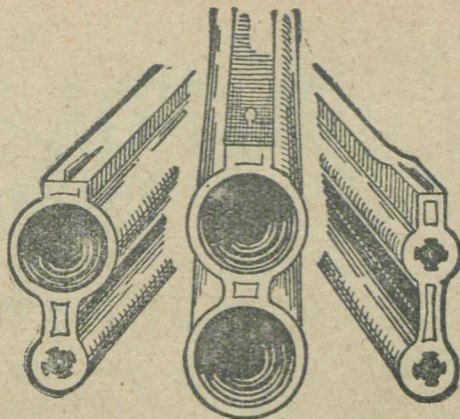

Gebrüder Merkel
Gendehre

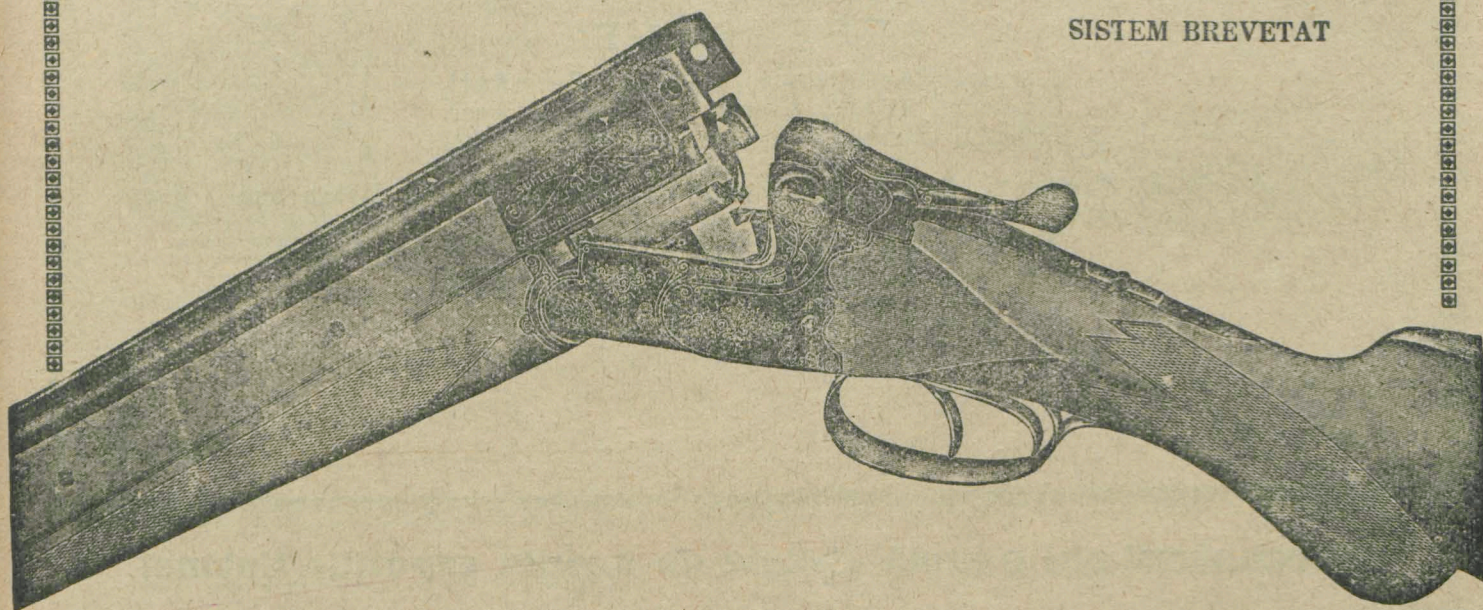
FONDATA IN 1893

MARCA FABRICH

SISTEM BREVETAT

Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock:

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale;
- 2) Percutare infailibilă a capselor (sistem brevetat);
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică;
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor;
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele:

Arme de alice cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alice suprapuse).

Arme expres cu două țevi, „ „ (2 țevi de glonț suprapuse).

Arme mixte cu două țevi, „ „ (1 țevă de alice și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi. De pildă o armă de alice sistem Bock, cu un rând de țevi expres și alt rând de țevi mixte.

Cele mai fine arme de vânătoare cari se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock. Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbei, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată viața. Totodată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputele prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICE, cari pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

FABRICA DE ARME

WAFFENFABRIK GEBRÜDER MERKEL, SUHL

(GERMANIA)

REPREZENTATĂ IN ROMÂNIA PRIN „UNIUNE“

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

BANCA FRANCO-ROMÂNĂ

CAPITAL SOCIAL LEI 100.000.000

CAPITAL DEPLIN VĂRSAT LEI 50.000.000

FOND DE REZERVĂ „ 12.200.000

BUCUREȘTI * STRADA BURSEI No. 5

TELEFON: 10/17 și 46/8. TELEFON INTERBANCAR 67

ADRESA TELEGRAFICĂ: „FRANCOBANK“

SUCURSALE:

Alexandria, Câmpina, Caracal, Cernăuți,
Constanța, Găești, Giurgiu, Roșiori de Vede,
Slobozia, Slatina, Timișoara, Turnu-Măgurele

AGENȚII Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vidra, Zimnicea

Tot felul de operațiuni de
bancă și autorizată să facă
OPERAȚIUNI DE DEVIZE

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

Rezultate uimitoare!

Succes sigur!

::VULPI::

JDRI, DIHORI, NEVĂSTUICI, VIDRE

Puteți prinde ușor, atrăgându-le în capcană cu mirosul excelentului preparat «FÖRSTER GEHEIMNIS» (secretul forestierului).

Cărticică cu sfaturi practice și modul de întrebuințare, scrisă în limba germană, se alăturază la fiecare comandă.

Expediția în provincie contra ramburs plus spese de ambalaj și de poștă. La comenzi mai mari rabat.

Adresați la reprezentantul general p. România:

LEON V. PROCA

Sibiu, Str. Dr. I. Măcelar No. 2, sau la «Uniune».

AVIZ

Carabină cu repetiție, sistem Manlicher 5 cartușe, pentru vânat mare, cu 2 trăgace, 2 înălțătoare pentru 100 și 200 pași, cătare de argint, pat de nuc frumos sculotat, armă foarte fin lucrată, precizie foarte mare, împreună cu 60 cartușe, glonț expansiv. Viteza la 25 metri—780 m. secundă—puterea de isbire 380 m. kgr. Se vinde ocazional numai cu 5500 lei prețul de cost. 2 perechi coarne de cerb din Maramureș, circa 13—14 ani, din care o pereche completă cu os frontal montată pe placă de stejar și altă pereche fără osul frontal — mari, frumoase, cântărind fiecare pereche între 10—12 kgrame se vând ocazional, ambele cu 7000 lei.

Mărci pentru răspuns.

Căpitan C. RĂDULESCU

Strada Căpitan Virgil Tomescu, 17.—Focșani

DE VÂNZARE

Căței de arret german păr scurt dela strămoși import. din Germania cu pedigree eminent. De preluat la 1 Febr. (2¹ luni). Prețul 2000 Lei bucata loco destinație. 500 Lei avans. Părinții la mai multe exp. premiați cu premii I, med. aur și Champion. Prenotări la

TR. LEOCA

secr. Reun. Regn. a prăsititorilor de câini, CLUJ.
„Banca Prima Ardeleană“

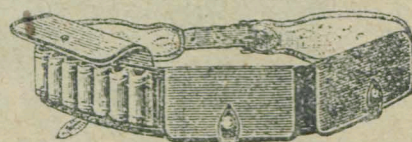
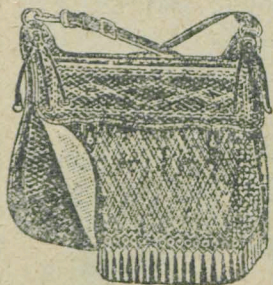

ATELIERUL DE CURELĂRIE IOAN TĂNĂSESCU

No. 75, CALEA VICTORIEI, No. 75
(IN CURTE, PEȘTE DRUM DE BISERICA ALBA)

BUCUREȘTI

Tocuri pentru arme, Genți de vânătoare, Zgărzi, Lesse, Curele de arme, Jambiere, Botnițe pentru câini, Bice de vânătoare, Cravașe împletite, Rucksacuri, Cartușiere, Cutii pentru cartușe, precum și orice articol de curelărie pentru vânători. Articole de voiaj, Portbagaje, etc. Genți pentru aparate fotografice

Copiază cu cea mai perfectă exactitate orice model adus din străinătate, lucrând cu mâna și din cel mai fin material.

LUCRU ARTISTIC ȘI CU PREȚURI ABSOLUT CONVENABILE.

NU CUMPĂRAȚI NIMIC ÎNAINTE DE A VIZITA ATELIERUL NOSTRU

NB. Membrii «Uniunii Generale a Vânătorilor din România» se bucură de o reducere de 10%.

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

Cartușele Rottweil cu tuburi roșii și negre încărcate cu pulbere fără fum sunt cele mai bune existente și se găsesc în toate calibrele.

Căptușeala de aluminiu este cea mai perfectă, amorsa sistem «GEVELOT» este cea mai bună.

Cartușele se vând atât încărcate complet, cât și fără alice, numai cu pulbere fără fum.

În afară de aceasta mai furnizăm tuburi de 65 și 70 mm. de toate calibrele pentru pulberea fără fum, marca «WOLFF». Arme Sauer și alte articole de vânătoare, avem întotdeauna în depozit.

Reprezentanța generală pentru România a cartușelor Rottweil-Waldmannsheil, Köln.

SZTRUHÁR și MANDEL
Carei, jud. Sălaj

Un Cadou Artistic
și distins este un

Serviciu de Porțelan

Rosenthal

::: CU MOTIVE DE VÂNĂTOARE :::

executat de cei mai renumiți artiști. De vânzare exclusiv pentru România Mare la S. A. R. pentru Porțelanuri

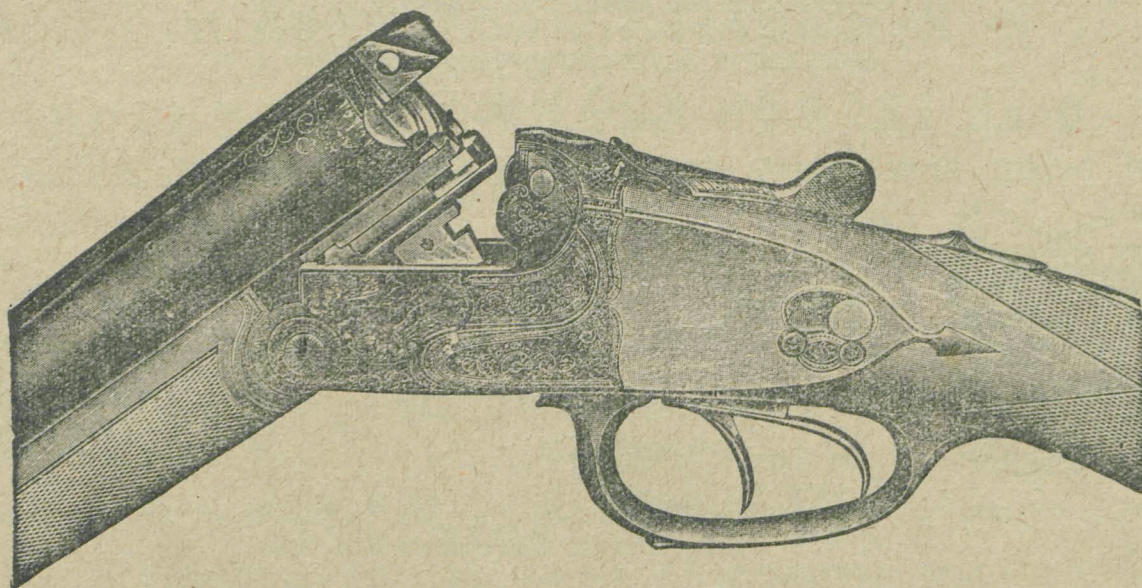
ROSENTHAL
BUCUREȘTI, Calea Victoriei No. 41.

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICĂ DE ARME

FIRMĂ REPUTATĂ PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășesc fiecare armă.

SPECIALITĂȚI:

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără efortor.

SISTEM ANSON & DEELEY: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevei de glonț și efortor.

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără efortor.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Block

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMA DE ORICE DORINȚA SPECIALĂ

Modele ale acestei case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la «UNIUNE»

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Redactată de cei mai de seamă tehniciani și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătorei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

**ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIAȚE 400 LEI**

ANUNȚURI COMERCIALE

1 PAGINĂ 5.000 LEI ANUAL

$\frac{1}{2}$ " 3.000 " "

$\frac{1}{4}$ " 1.750 " "

$\frac{1}{8}$ " 1.000 " "

**ABONAMENTUL LA
„REVISTA VÂNĂTORILOR“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)**

„Revista VÂNĂTORILOR“
este unicul mijloc de comunicare
al tuturor vânătorilor din toată
țara, care au să-și spună ceva.
Deaceea, dacă aveți ceva de
cumpărat, de vândut, de schim-
bat, sau de pus vreo întrebare
tehnică vânătorească, adresați-vă
„Revistei VÂNĂTORILOR“.
Numai aci puteți fi siguri că veți
găsi pe aceia cărora vă adresați.

**LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATA-
ȘAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.**

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

**UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGETI-VĂ ÎMPREJURUL „UNIUNEI“**

